

rozsévač 7-8 rozsievač

júl-august/
červenec-srpen
2022
ročník 92

Casopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Když se život obrátí naruby

Rozhovor s kazatelem

Nalezení pravé identity

DUCHOVNÍ DISCIPLÍNY

Ticho, stíšenie, zastavenie sa, samota

„Utiš sa pred Hosподinom, vyčkaj na neho a nerozčuľuj sa nad tým,
kto má úspech, a nad tým, kto je zákerný“ (Ž 37, 7).

POBOŽNOSŤ SO SPOKOJNOSŤOU

alebo Lepšia je jedna hrst pokoja než dve dlane plné námahy a honby za vetrom.

Nás milostivý Boh vie, prečo niekedy nevypočuje naše prosby či modlitby ihned. Veľmi dlho sme sa modlili za stretnutie manželiek kazateľov naplánované na víkend koncom novembra, no vzhľadom na prudko rastúci počet ochorení na Covid sme sa rozhodli ho odložiť. Nakoniec sa nám toto stretnutie podarilo uskutočniť v apríli 2022, v horskom hoteli Šachtická nedaleko Banskej Bystrice. Namiesto sychravého novembrového počasia sme sa tešili z jarnej prebúdzajúcej sa prírody a príšlo aj oveľa viac sestier, ako by bolo mohlo v novembri. Ústredná téma zostala nezmenená: „*Pobožnosť so spokojnosťou je veľkým ziskom.*“ Aká úžasná a užitočná téma! Priblížila nám ju sestra Danka Hanesová svojím jedinečným spôsobom, vďaka jej úprimnosti a otvorenosti sme sa nebáli ani my otvoriť si srdcia jedna pred druhou. A vďaka jej bohatým pedagogickým skúsenostiam sme sa nikdy nenudili, ale o to viac sme sa naučili a zapamätali si.

Múdry výrok Kazateľa „Lepšia je jedna hrst pokoja než dve dlane plné námahy a honby za vetrom,“ ma veľmi oslovil. Naháňate sa niekedy za vetrom? Robíme to, ak sa ženieeme za niečim, čo nepotrebuje.

SBOR BJB XXI. STOLETÍ MÁ NOVOU MODLITEBNU

V Praze 13 byla v nedeli dne 8. 5. 2022 otvorená nová modlitebna. Ruskojazyčný baptistický sbor, ktorý si dal názov Sbor XXI. storočia, mohol po letech scházení a služby v pronajatých prostorach začítať novou kapitolu svého života v modlitebni, na ktorej pribudlovalo priestory v prízemí multifunkčného bytového komplexu. Dopoledne proběhla bohoslužba sboru, odpoledne se uskutečnilo slavnostní setkání s vyprošením požehnání pro službu sboru na tomto miestě. Všichni prítomní priblížili místní br. kazatel Oleg Gricyk, ktorý vyprávial o tom, jak jim Pán Bůh podivuhodným zpôsobem postupne otevíral cestu. Výkladem Božího slova posloužil předseda VV BJB v ČR Pavel Coufal. Shromáždění také pozdravil tajemník VV BJB Jan Jackaníč a řada kazatelů našich sborů, ktoré se svými finančními dary spolupodílely na tomto díle. Snímky nám priblížují radostnou atmosféru tohto slavnostního setkání, pri ktorém také zaznělo mnoho písni a svědectví k Boží sláve.

Pavel Coufal

A uvedomili ste si niekedy, že nedôvera, neistota, nevdačnosť, nevľúdnosť, horkosť, hundranie, závisť, ustaranosť, smútok, sebalútosť, rezignácia, strata nadšenia sú prejavom a dôsledkom nespokojnosti? Spokojnosť, naopak, nám prináša vnútornú radosť, pokoj, trpeživosť v skúškach, ale aj štedrosť a pohostinnosť. Práve o pohostinnosti bola naša druhá téma: *Nádhera pohostinnosti v biblických dobách aj dnes*, ktorú si pre nás pripravila sestra Ruth Madarová, podpredsedníčka EBWU. Dozvedeli sme sa veľa zaujímavých skutočností a pripomenuli sme si aj to, že host je poslaný od Boha.

Ak túžime byť pohostinné, štedré, vďačné, plné vnútornej radosti, naučme sa byť spokojné. Dá sa to, lebo ako hovorí apoštol Pavol: „... naučil som sa vystačiť s tým, čo mám. Viem sa aj uskromniť a viem žiť i v hojnosti. Vo všetkom a do všetkého som zasvätený: byť sýty aj hladovať, mať hojnoscť aj trieť núdzu“ (Flp 4, 11 – 13).

Vnímala som veľmi intenzívne, že počas celého víkendu bol Pán Ježiš s nami, bol pri našich chválach, modlitbách, počúvaní i vo chvíľach príjemného oddychu. A naplnilo ma radosťou a vďačnosťou voči Bohu, keď nám jedna zo sestier po stretnutí napísala: „Cítili sme sa milované, pochopené, prijaté, jedinečné a v bezpečí. Mohli sme načerpať silu z Božieho slova, povzbudenie z rozhovorov a svedectiev a kráčame do ďalších dní s nádejou že si nás náš veľký Boh použije v našich rodinách, zboroch, i v práci.“

Chvála buď za to nášmu Pánovi!

Za Výbor OS
Jarmila Cihová

ÚVODNÍK

Jedným z charakteristických znakov doby, v ktorej žijeme, je uponáhľanost. Väčšina z nás je denne zavalená množstvom povinností, aktivít a často aj zbytočnosti, popri ktorých nám ľahko unikne osobné spoločenstvo s Bohom. Potrebujeme ho však všetci, pretože ono je klúčovým zdrojom nášho duchovného života. Takéto osobné spoločenstvo nenahradia ani bohoslužby, ani angažovanost v službe. Ak si ho neustrážime, nás duchovný život postupne stratí hlbku a stane

sa povrchným a formálnym. Zastavenie, ticho a samota nám môžu pri hľadaní takéhoto hlbokého spoločenstva s Bohom veľmi pomôcť. Všetky tri sú pomocné duchovné disciplíny. Pomocné preto, lebo je dôležité, aby boli prepojené s inými disciplínami, predovšetkým s modlitbou a čítaním Biblie. Majú rovnaký cieľ, pomáhať pri hľadaní Bozej blízkosti.

Zastavenie Zmyslom zastavenia je vytvoriť nerušený čas, ktorý chceme stráviť s Bohom. Boh je sice s nami vždy a všade, v situáciach bežného života nám však vedomie Jeho blízkosti ľahko unikne. Väčšinou potrebujeme zastavenie a sústredenie, aby sme si Jeho blízkosť uvedomili. Takéto zastavenie môže mať rôzne podoby, môžeme počas neho rozjímať nad Písmom, modliť sa, prípadne len premýšľať o Bohu a Jeho konaní v našich životoch. Podobne rôznorodé môže byť aj jeho trvanie, krátke zastavenie trvá 15 – 30 minút, dlhšie 3 – 5 hodín, dlhšie aj niekoľko dní. Na krátko si vieme nájsť čas každý deň, dlhšie zastavenie si už vyžaduje plánovanie a disciplinované vyhradenie času. Každé zastavenie má vonkajšiu a vnútornú rovinu, vonkajšia sa týka samotného času, miesta a obsahu, vnútorná násloho sústredenia a očakávania. Vyhradí si krátky čas je väčšinou jednoduchšie, ako ho naplno a sústredene prezíti. Pri zastaveniach je naša túžba byť s Bohom a lepšie mu rozumieť dôležitejšia ako samotná forma či metóda, ako to správne robí. Ak máme túžbu stráviť čas v Bozej blízkosti, vhodné formy a spôsoby určíte nájdeme. Zastavenie bolo aj je jednou z dôležitých súčasti Izraelského šabatu. Izrael mal prikázané nepracovať, aby mal čas na oddych a nerušené spoločenstvo s Bohom. Nová zmluva nehovorí o povinnom šabate. Podobne ako v mnohých iných oblastiach života viery nám ponecháva slobodu, či si takýto čas nájdeme.

Ticho/mlčanie Zmyslom ticha je učiť sa načúvať. V každom skutočnom dialógu sú chvíle, keď musíme prestať hovoriť, aby sme mohli počuť to, čo hovorí ten druhý. Platí to pre naše vzájomné vzťahy a rovnako aj pre nás vztah s Bohom. Potrebujeme mlčať, aby sme mohli intenzívnejsie načúvať. Naše modlitby totiž niekedy bývajú jednosmerné, často nám ani nenapadne čakať na odpoved. Bežne nám stačí len to, keď pred Bohom vyslovíme svoje prosby či túžby, niekedy mu dokonca len dávame inštrukcie, čo by mal urobiť. Bez očakávania odpovede, bez načúvania sú naše modlitby neúplné, prestávajú byť dialógom, stáva sa z nich len nás monológ. Pod načúvaním Bohu nemyslím na akustické počutie Božieho hlasu, ale na sústredené očakávanie, keď nám Duch oživuje slová Písma, prípadne dáva nazriet do nášho vnútra, vzťahov či okolnosti života. Sústredené ticho a mlčanie môžu byť pri takomto načúvaní veľmi nápmocné. Naša evanjelikálna kultúra je presýtená diskusiami, poradami, plánovaním. Je v nej veľmi mnogo hovorenia a veľmi málo načúvania. Myslím, že potrebujeme vyváženosť, potrebujeme dať väčší priestor načúvajúcemu tichu, v ktorom túžime počuť, čo hovorí Boh.

////// POKRAČOVANIE NA STRANE 6

Prededa Redakčnej rady: Ján Szöllősi. **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková. **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, M. Jersák, T. Balcová. **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút. **Jazyková a redakčná úprava:** J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová. **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika. Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka

SR: Cena výtlačku: 19,- € za rok (1,73 € /kus) + poštovné. **Poštovné zbyty:** 3,- € /jednotlivci: 5,50 € (za kus a rok). **Platba zbyty:** 19,- + 3,- = 22,- € (za kus a rok). **Platba jednotlivci:** 19,- + 5,50 = 24,50 € (za kus a rok). **Účet v SR:** IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. **Var. symbol:** 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 510,- Kč na rok (46,40 Kč /kus) + poštovné. **Poštovné zbyty:** 102,- Kč /jednotlivci: 252,- Kč (za kus a rok). **Platba zbyty:** 510,- Kč + 102,- Kč = 612,- Kč (za kus a rok). **Platba jednotlivci:** 510 Kč + 252 Kč = 762 Kč (za kus a rok). **Účet v ČR:** Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, do poznámky napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zaslala. **Var. symbol:** 911 840. **Objednávky ČR:** BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; e-mail: rozsievac@baptist.cz

Odbor v zahraničí/platby zo zahraničia: Predplatné 19,- € za rok/kus + aktuálne poštovné / 29,- €.

Názov účtu: Rozsievac – časopis Bratskej jednoty baptistov, Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Uzávierka obsahu čísla 6. 1. 2022

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**

Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie.

Všetky články procházejú posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněny.

OBSAH

Lepšia je hrst pokoja nová modlitebna 2

Úvodník 3

Ticho, stíšenie sa 4

Život plný zázraku 5

Když se život obráti naruby Samota 6

Desať rád Poznať Boží hlas 7

Miloš Masarik 8

Setkání manželek kazatelů 9

Nalezení pravé identity v Ježíši 10

Detská misia 11

Božie slovo obohacuje 12

Mládežnický spolek S Ježíšem v kuchyni 13

Celá zem je plná jeho slávy 15

Byl jsem pokořen 16

Rozhovor s Petrem Kučerou 17

Dědic české reformace 18

Ticho, stíšenie, zastavenie sa, samota

„Utíš sa pred Hospodinom, vyčkaj na neho a nerozčuluj sa nad tým, kto má úspech, a nad tým, kto je zákerný“
(Ž 37, 7).

„Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevrzujuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšnou cestou, nad tím, kdo strojí pikle“
(Ž 37, 7).

„Takto hovorí Pán, Hospodin, Svatý Izraela: „V obrátení a upokojení bude vaša záchrana, v stíšení a dôvere bude vaša sila, ale vy nechcete“
(Iz 30, 15).

„Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izrael: V obrácení a ztišení bude vaše spásy, v klidu a dôvare vaše víťazství. Vy však nechcete, ríkáte Nikoli!“
(Iz 30, 15).

„Keď rozprustil zástupy, vystúpil na vrch do samoty modliť sa. Keď sa zvečerilo, bol tam sám“
(Mt 14, 23).

„Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám“
(Mt 14, 23).

ČO S TÝM DNES?

Zostavme sa, hľadajme ticho, skryme sa do samoty s našim Pánom, aby sme počuli Jeho tichý hlas, a tak vždy v novej sile vykročili do hluku všedných dní. Zamysli sa nad sebou a odpovedz si na niekoľko otázok: Prečo je mojom prvou činnosťou ráno po prebudení zapnúť rádio? Prečo nemám rád ticho? Čo chcem prehlušiť vytváraním rôznych druhov hluku okolo seba? Bojím sa hlasu obviňujúceho svedomia alebo zlých a destruktívnych myšlienok? Je vo mne neochota zastaviť sa a načúvať, čo mi chce práve dnes Pán povedať? Výhovorky typu: nemám čas, nedá sa, som veľmi zaneprázdný, nenechám deti bez dozoru... tie neobstoja. Prorok Eliáš nezažil Hospodinovu blízkosť ani v mohutnom víchre, ktorý vyrácal vrchy a drvil bralá, ani zemetrasení, ani v ohni, ale v tichom a príjemnom šeleste (1Krl 19, 11 – 12). V samote a tichu nastav svoje ucho, aby si počul tichý a príjemný šelesť oznamujúci prítomnosť nášho Pána, ktorý povedal: „Učte sa odo mňa...“ (Mt 11, 29). V Jeho prítomnosti nájdeš silu do každodenných zápasov a bojov.

Zažili jste v poslední době mocný Boží dotek?
Jak vás Pán Búh oslovil pri čtení Písma a na modlitbách?

Milí čtenári Rozsévače. S novým rokom jsme vám přinesli téma Duchovní disciplíny: Čtení Bible, modlitba, vyznávání hřichů, rozjímání nad Božím Slovem, půst, ztišení se nad Božím Slovem, uctívání, chvála, společenství, podřízení se, služba. Při studiu Písma a na modlitbách jistě prožíváte požehnané chvíle. Pokud uznáte za vhodné, pošlete nám na emailovou adresu rozsievac@baptist.sk nebo na korespondenční adresu: Marie Horáčková, Sv. Čecha 11, 678 01 Blansko, tel. č. 734 596 635, svoje myšlenky s Bohem, poznatky, povzbuzení, podělte se s radostí ze čtení Božího Slova s ostatními. Povzbuzujeme vás k zaslání vašich krátkých úvah a myšlenek, jak vás Bůh oslovuje, vede, ujištěje, jak je k vám soucitný v těžkých chvílích a jak vás následně potěší. Děkujeme vám.

Redakční rada Rozsévače

ROZHовор S LYDIÍ SMILKOVOU SBOR BJB BRNO

Brněnská tisková misie vydala knihu s názvem „Když se život obrátí naruby“ a několik vydání letáku o tvém životě. Od doby, co tě znám, vím, že kudy chodíš, všude vydává svědectví o Pánu Ježíši. V tom tě nikdo nemůže zastavit, a to je dobré. Ale zeptám se, zažila jsi někdy Boží zastavení?

Ano, Bůh mne skutečně v mém životě zastavil. Na počátku mého duchovního života byl můj vztah s Bohem povrchní, nebyl tak intenzivní.

Když jsem uvěřila, Bůh ke mně promlouval. Byla jsem pokřtěna, pravidelně jsem chodila do shromáždění, ale cítila jsem, že můj duchovní stav na tom není, jak by měl být. Modlila jsem se: „Páne Bože, přitáhni si mě k sobě.“

Zanedlouho po narození naší dcery Dagmarky mě Pán Bůh v mém životě zastavil. Přišla nemoc a s ní otázky. Po stanovení diagnózy jsem ležela na onkologii pod palbou ozařování a chemoterapie. Tehdy jsme s Pavlem (manželem) potkali na chodbě pana primáře. Podíval se na nás a řekl: „Už jsme udělali, co bylo v našich silách, tak pustíme paní domů.“ To znamená, že z lékařského hlediska už není pomocí.

Jak ses cítila ve chvíli, kdy ti primář sdělil tak hrozné rozhodnutí?

V první chvíli jsem cítila úzkost s otázkou, co bude dál. Po lékařově sdělení jsem se rozloučila s primářem, šla jsem na pokoj, posadila se na postel, otevřela Bibli a četla... Nepropadla jsem panice ani deprese, ale zármutku z toho, že mám odejít od malého dítěte, které potřebuje mámu. Otevřela jsem Bibli u proroka Jeremjáše v 17. kapitole a četla: „Proklet bud muž, který doufá v člověku, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. Požehnán bud muž, který doufá v Hospodina, který důvěruje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody. Své kořeny zapustil v vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody.“ Za Boží zastavení a Jeho Slovo, které jsem mohla tehdy číst, jsem Bohu velice vděčná. Verše ze 17. kapitoly knihy Jeremjáše mne zasáhly hluboko do srdce. Uvědomila jsem si, komu jsem dosud důvěrovala a v koho mám doufat.

Jak ti Pán Bůh odpověděl na tvoje otázky?

Víc než na Boha, jsem spoléhala na lékaře. Nechápala jsem, že nemoc stále trvá a On nezasáhl. Znovu jsem četla verše z knihy Jeremjáše a najednou to bylo jako blesk z čistého nebe. Uvědomila jsem si, že problém nebyl v Bohu, ale v mém přístupu k mé nemoci. Měla jsem Boha jen jako „Zadní vrátku“. Prosila jsem jej, aby mi odpustil, že jsem spoléhala víc na lidi než na Něj, a řekla jsem Mu, ať se stane Jeho vůle, ne moje. Nemusím být zdravá, ale chci důvěrovat jenom Jemu.

Co se stalo potom?

Najednou to bylo, jako když mi ze srdce spadne kámen, a prožívala jsem překypující vnitřní radost, jakou jsem nikdy neprožila, ani když jsem byla zamilovaná, a také zvláštní vnitřní pokoj. Ten pokoj mě už nikdy neopustil. Pán Bůh v té chvíli uzdravil můj postoj k nemoci. Řekla jsem Bohu: „Souhlasím se vším, co máš pro mě připravené.“ Věděla jsem, že to není ze mne, ale že zdrojem té radosti je Pán Bůh. Vim, že člověk, který není oddaný Bohu, se v podobné situaci většinou zhroutí. Prožívala jsem to tak, že se asi jedná o závdavek toho, co nás čeká, až budeme v Jeho blízkosti, s Ním na věčnosti.

Lydie, Pán Bůh měl pro tebe připravený ještě jeden zázrak.
Povíš nám o něm něco?

Ano. Stalo se to po sedmi letech mé nemoci. Zjistila jsem najednou, že jsem v pátem měsíci těhotenství! S hrůzou jsem si s manželem uvědomili, že během prvního trimestru těhotenství jsem podstoupila několik cyklů chemoterapie (teratogenní Vinblastin). Lékaři mi doporučovali přerušení těhotenství s tím, že plod nepřežije a pokud ano, narodí se nám postižené dítě. S manželem Pavlem jsme doma pokleklí, modlili jsme se a prosili Boha o pomoc. Po skončení modliteb nám oběma bylo jasné, že si dítě necháme. Pavel, jako lékař, musel jistě bojovat s odsuzováním kolegů, lékařů, kterým „bylo vše jasné“.

ŽIVOT PLNÝ ZÁZRAKŮ

Ale Pán Bůh je věrný. Narodil se nám zdravý chlapec a lékaři v porodnici nakonec tuto situaci sami nazvali zázrakem. Syn Pavel vystudoval vysokou školu, je ženatý a dnes se můžeme radovat z jeho dvou synů. Naše dcera má čtyři vlastní děti.

Z lidského pohledu je tohle všechno naprostě neuvěřitelné. Máš tedy o čem svědčit lidem kolem sebe.

Ano, měla jsem možnost svědčit i lékařům. Ale není to vždy tak jasné. Jednou jsem ležela opět v nemocnici v době, kdy už byl na světě náš syn. Lékařka se mému sdělení o jeho narození jen usmála a řekla: „S nefunkční hypofýzou jste rozhodně nemohla otěhotnit, hormonální funkce nezbytné pro těhotenství prostě nemohou fungovat.“

Proč myslíš, že je důležité nezapomenout se nejen v těžkých chvílích zastavit a ztišit se před Bohem?

Pro dosud zdravého člověka je velikým šokem, když slyší od lékaře zprávu, že u něj objevil nevyléčitelnou nemoc. To člověka zastaví a záleží, jak zareaguje. Utrpení samo o sobě člověka nepriblíží k Bohu. Pokud se už nachází v nějakém stádiu „Boží školy“, je pro něj ztišení přirozené a velmi důležité, protože jen u Něj může najít svou další cestu, smíření, útěchu a tolik potřebný pokoj v srdci.

Tu bolest může utišit jen Pán Bůh. Takový člověk se utíká k Bibli, modlí se a hledá Boží pomoc. Současně hledá i pomoc lidskou, ale Pán jej vede a přitahuje k sobě. Milující Boha všechny věci napomáhají k dobrému.

Co ti přinesla samota s Bohem?

Vědom, že za každou zkouškou je Boží láska. Bůh nás chce přivést blíž, abychom se naučili spoléhat jen na Něj. I mne přivedl blíž k sobě a obdaroval mě nepochopitelnou a nádhernou radostí a pokojem.

Prožila jsi velice těžké chvíle a hodně bolesti. Jak se k tomu staví lidé třeba v čekárně u lékaře, když si s nimi povídáš?

Nedávno mi někdo před mým dalším zákrudem řekl: „Hlavně, ať vám to dobře dopadne.“ Odpověděla jsem: „Vždy mi to dopadne dobré. Bud mě tady Pán Bůh nechá a budu moci svědčit o Jeho milosti a velikosti dál, nebo mě vezme k sobě a tam mi bude nejlíp, v Jeho blízkosti.“

Jak se cítíš teď, po těch letech nemoci?

Jednou jsem pocítila takovou zvláštní vděčnost, že Pánu Bohu na mě tak záleží, že tohle všechno jsem ve svém životě prožila. Klidně mne mohl nechat být jako vlažného věřícího člověka. Cítím vděčnost za Jeho lásku k nám, ke mně.

Rozhovor s Lydií Smilkovou vedla Marie Horáčková

POKRAČOVANIE ÚVODNÍKU ////

Pri zastavení, samote aj tichu teda ide o hľadanie Božej blízkosti. Sú to veľmi jednoduché a pritom účinné nástroje, ktoré nám pomáhajú pri hľadaní hlubokého spoločenstva s Bohom. Treba však zdôrazniť, že sú to len pomôcky, ktoré sami o sebe nič nespôsobia. Hluboké spoločenstvo s Bohom nám neprinesie žiadna metóda. Byť s Ním môžeme len preto, že On je ochotný byť s nami. Naše snahy priblížiť sa Mu sú len odpovedou na Jeho volanie.

Samota

Samota poskytuje priestor, v ktorom sme nerušení vonkajšími podnetmi. Je časom, keď sa môžeme naplno sústrediť na Božiu blízkosť. Ide teda o zvláštny druh samoty v Jeho blízkosti. Pre extrovertných ľudí býva zložitejšie načas obmedziť vonkajšie podnety a zostať v samote. Introverti to majú v tejto oblasti jednoduchšie. Byť občas sám však potrebujú jedni aj druhí. V samote sa totiž intenzívnejšie ako inokedy strečavame sami so sebou a odkrývajú sa v nej oblasti nášho života alebo vnútra, ktoré inokedy nevidíme. Takéto odhalenia nemusia byť príjemné, majú však veľký význam. Všetci totiž potrebujeme nazrieť do svojho vnútra, aby sme mohli byť jeho dobými strážcami. Samota nám teda poskytuje jedinečný priestor na pravdivé sebapoznanie, ktoré je jednou z dôležitých súčasťí duchovného rastu.

Vlado Boško

KDYŽ SE ŽIVOT OBRÁTÍ NARUBY

„Oči Hospodinovy jsou obráceny k spravedlivým, když volají o pomoc, on nakloní své ucho... Ty, kdo úpěli, Hospodin slyšel, ze všech soužen je vysvobodil... Mnoho zla doléhá na spravedlivého. Hospodin ho však ze všeho vysvobodil... Hospodin vykoupí duše svých služebníků. Nikdo z těch, kteří se k němu utíká, vinu neponese“ (Ž 34; 16; 18 – 20; 23).

S Lydií Smilkovou a její rodinou jsem se seznánila na začátku 90. let, kdy jsem uvěřila a přišla do Sboru BJB Brno na Smetanovu ulici. Smilkovi a Titěroví byli jedni ze členů brněnského sboru, kteří se nás na začátku naší cesty s Bohem ujali. Byla jsem jim za to velice vděčná, protože jsem přišla do úplně nového prostředí a nevěděla jsem nic o Pánu Bohu, ani o životě s Ním. Pán Bůh mi dával vše poznavat tzv. „za pochodu“. Ukažoval mi, že svět a nás život nestojí na viditelném, ale na neviditelném. Ve shromáždění v Brně jsem mohla zažít mnohá svědeckví, stát vedle Lydie, povídат si s ní o věcech víry a také o jejím osobním životě. Viditelné Boží zásahy v Lydiině životě si zaslouží zájemní. Mohou povzbudit vás i mnohé další čtenáře Rozsévače.

Lydia vzpomíná: „S manželem jsme se brali poměrně brzy. Bylo mně dvacet čtyři a mé dcere čtyři měsíce, když jsem onemocněla. Po několika měsících vyšetřování jsem slyšela slova, kterých se lidé tolík obávají: „Onemocněla jste vzácně se vyskytujícím nádorovým onemocněním a prognóza je nejistá. Manžel Pavel v té době úspěšně dokončoval studium medicíny. Sdělili mu, že se může jednat jen o několik týdnů života.“ Stejně jako každý člověk, dozvěděl se od lékařů něco podobného, i Lydia prožila velký šok. Co teď? Snažila se dodržovat všechna nařízení lékařů, podstoupila chemoterapii, ozařování, s manželem hledali a navštěvovali významné lékaře, podstupovala novou a novou léčbu, ale nic z toho nepomáhalo. Její zdravotní stav se nejen že neměnil, ale zhoršoval.

Na to se dobré pamatuji. Ve shromáždění v Brně jsem zažila s bratry a sestrami nejednu společnou modlitební chvíli věnovanou Lydi. Úpěnlivě jsme se modlili, vyprošovali od Pána Boha Lydiinu zdraví a prosili o její život. Ale Lydia sama musela ve víře „vykročit na vodu“. Svoji situaci popisuje: „Jsme s manželem křeštané, spoléháme na Boha v běžných záležitostech. Ale musím se přiznat, že i když se spoléhám na Boží pomoc, přeče jen jsem tehdy víc spoléhala na pomoc lidskou. Věřila jsem Bohu, ale jen na půl.“

Zlom v Lydiině životě nastal, když se rozhodla podřídit se Bohu a Jeho vůli. Na základě Božího slova z knihy Jeremjáše 17. se Mu plně odevzdala, prosila o odpustenie a vedení v dalším životě. Jak sama říká, naprostoto se na Něj spolehla a s důvěrou svěřila Bohu celý svůj další život. Lydia popsala svůj zážitek:

„Byla to zvláštní chvíle, pocítila jsem Boží doteck, prožívala hluboký vnitřní pokoj a radost a ta mne dodnes neopustila.“

Nebyla to už ona se svým manželem, kdo horečne hledali největší lékařské kapacity, aby pomohly. Bůh sám jim začal posílat do cesty lékaře, kteří měli s její nemocí určité zkušenosti. Navrhli novou léčbu a ta zabrala. Lydiin zdravotní stav se výrazně zlepšil, ale dodával: „Nesmím však nikdy zapomenout na to nejdůležitější. Každá léčba musí být

provázena modlitbami mými, mé rodiny a mnoha dalších bratří a sester.“ Od vypuknutí nemoci uplynulo víc než 42 let. Během této doby zažila Lydia se svou rodinou mnoho zázraků. Ale ten největší se měl stát po sedmi letech od vypuknutí nemoci. „Jednoho dne,“ říká, „jsme se začala cítit velmi podivně. Při gynekologickém vyšetření na onkologii mi lékařka sdělila, že mám navíc ke svým dosavadním problémům v děloze velký nádor nebo cystu. Šla jsem na vyšetření ultrazvukem k lékařce, která o mém onemocnění nic nevěděla a ta mi sdělila, že jsem těhotná: „Je to dvacátý týden, maminky, říká radostně, tady vidím ručičky, nožičky.“ To byl skutečný šok. Nechtělo se tomu věřit. V důsledku nemoci poškozené hypofýzy byly již několik let těžce narušeny hormonální funkce, takže těhotenství nepřipadalo v úvahu. Stalo se však něco nepředstavitelného. Navzdory všem lékařským pravidlům a poznatkům v Lydi rostl nový život. Na jedné straně se jednalo o radostné zjištění, ale na druhé straně bylo jasné, že po předchozí chemoterapii a rentgenovém vyšetření břicha je po lidské stránce zachování plodu nemožné. Lékaři Lydi sdělili, že existuje jen minimální pravděpodobnost, že se dítě narodí zdravé. Naopak se dá předpokládat, že se některý orgán vůbec nevyvine nebo bude poškozen. Lydia mi o tomto zážitku řekla: „Po vyslechnutí těchto zpráv jsme se s Pavlem modlili a prosili o Boží pomoc a vedení. Cítili jsme, že nemáme právo nechat těhotenství ukončit. Za čtyři měsíce a osm dnů po všech těchto událostech se nám narodil syn. Vážil 4, 25 kg a byl na tom lépe než děti zdravých matek. Materialističtí a racionalně smýšlející lékaři při velmi podrobném vyšetření našeho syna neshledali sebemenší zdravotní problémy a s dojetím neobvyklý případ označili jako „zázrak“. Lydia k tomu dodává: „Náš syn úspěšně dokončil studium na vysoké škole, oslavil své 37. narozeniny, oženil se a narodily se mu dvě děti. Pamatují se na dobu, kdy jsem se modlila, abych se dožila aspoň pěti let své dcery. Nyní má dcera svoji rodinu a je úžasné, že můj vnuk již studuje na vysoké škole medicínu.“ Lydiin příběh četlo nebo slyšelo mnoho lidí. Svědčí o Boží všeomouhlosti. I když Lydia dosud bojuje se svou nemocí, Boží pokoj a radost ji neopustila. Může dál vydávat svědeckví na místech, kam ji Pán posílá. Později prodělala mozkovou operaci a tehdy to vypadalo, že se její život chýlí ke konci, ale Pán Bůh měl jiný plán. Nebylo a není to lehké, ale jak sama říká: „Stále mohu vyznávat, že prožívám vnitřní pokoj, který má svůj původ v Bohu a není závislý na vnějších okolnostech. Vždyť jediné věci, které jsem se v životě bála, bylo, abych neonemocněla závažným onemocněním. Vím, že se nemusím bát smrti, protože mám vyrovnaný vztah s Bohem. On mi odpustil hříchy a skrze oběť Ježíše Krista na kříži jsem smířena s nebeským Otcem. Vím, že kdyby mne Pán Bůh odvolal z této země, půjdu k Němu do Božího království. Náš Bůh je skutečně mocný a slavný Pán, který vyslýchá modlitby. Vyplati se Mu důvěřovat.“

Marie Horáčková Prameny: Kniha: Frydrychová Marie: „Když se život obráti naruby“ a stejnojmenný leták z nabídky Brněnské tiskové misie.

DESAŤ RÁD PRE TÝCH, čo sa rozhodli pre zastavenia s Bohom

(Ticho a samota nie sú povinné, ale odporúcané.)

1. Na začiatok je dôležité spočítanie nákladov, pravdivé z hodnotenie, či do toho skutočne chceme íst a čo som ochotný obetovať.
2. Pri akýchkoľvek duchovných disciplínach je klúčová motivácia, s ktorou ich robíme. Je dôležité vedieť, že čas s Bohom je obrovské privilégium, nie nepríjemná povinnosť.
3. Je dobré začať s malými krokmi, napr. vyhradit si 15-minútové zastavenie 2-krát v týždni a potom tento čas predĺžovať.
4. Inšpirujte sa skúsenosťami tých, ktorí už prešli kus cesty.
5. Hľadajte, ako sa na čas s Bohom dajú využiť tzv. „hluché miesta“ – cestovanie, chôdza, čakanie u lekára, na úradoch a pod.
6. Hľadajte spôsoby, ktoré sú vám prirodzené, s vedomím, že postoje a autentickosť sú dôležitejšie ako metódy a formy.
7. Veďte si duchovný zápisník.
8. Hľadajte konkrétné a jednoduché aplikácie toho, čím ste boli oslovení.
9. Vytvorte si počas zastavenia čas na vdaku a chválu.
10. Nedajte sa odradiť, ked sa vám nebude darí, nevzdávajte sa!

Vlado Boško

POZNAŤ BOŽÍ HLAS

Pred pár rokmi mi Pán ukázal, ako stále pochybujem, že som počul práve Jeho hlas prihovárajúci sa mojej duši. Áno, viem, že Pán ku mne hovorí a že každá ovca počuje hlas svojho Pastiera po hlate, no ja som si nebol istý, či som vôbec schopný počuť Ho. Veľa času som strávil „kontrolou“ toho hlasu, ktorý som vo svojom vnútri počul. Ku každému z nás prichádza nespočetné množstvo rôznych hlasov, tak ako dokážeme rozpoznať práve ten Boží?

Som presvedčený, že ak chceš počuť Hosподinov hlas, bezpodmienečne potrebuješ tri dôležité veci:

1. **Neotrasiteľnú istotu, že Pán Boh chce s tebou hovoriť.** Pán túži, aby si poznal Jeho hlas, pretože potom môžeš plniť Jeho vôle. To, čo ti Boh povie, nikdy nepresiahne hranice určené Písmom.
2. **Dostatok času a ticha.** Musíš byť ochotný zavrieť sa s Pánom do svojej komôrky a všetky ostatné hlasu nechať utichnúť.
3. **S vierou žiadat o čokoľvek.** Nič nezískame od Boha – vrátane schopnosti počuť Jeho hlas – pokiaľ naozaj neveríme, že On nám vie zjaviť svoje myšlienky a vié nás urobí schopnými porozumieť Jeho dokonalej vôle.

V Evanjeliu podľa Lukáša Pán Ježiš povedal: „Vari je medzi vami otec, ktorý by dal svojmu synovi kameň, keď ho prosí o chlieb?“ (Luk 11, 11). Ak teda požiadaš svojho nebeského Otca, aby k tebe prehovoril, hádam si len nemyslísť, že by namiesto toho dovolil diablovej, aby sa k tebe priblížil a oklamal ťa.

Boh s nami nežartuje. Nedovolí diablovej, aby teba či mňa zavádzal a klamal. Keď hovorí Boh, nastane pokoj – a satan nikdy nedokáže tento pokoj sfášovať. Keď si spoznal Boží hlas v tiche a pokoji, On sám to potvrdí istotou, ktorá sa nikdy nevytráti. Môžeš íst aj tisíckrát znova k Bohu a On ti dá vnímať svoje slovo a svoje uistenie – pretože Jeho slovo je pravda.

David Wilkerson

19. ROČNÍK KONFERENCIE SENIOROV

12,00 streda 14.9. - 17.9.2022 sobota 12,00

TÉMA KONFERENCIE: čas plakat' a čas smiat' sa Kaz 3,4

poslúžia bratia kazatelia Pavel Coufal (Brno) a Timotej Hanes (Revúcka Lehota)

Sestry a bratia z Česka a zo Slovenska - prídeťte si oddýchnuť do Račkovej.

Môžete sa prihlásiť telefónicky, alebo e-mailom

0903 501 852

Ing. Anna Trnavská

info@rackova.sk

správca chaty

Ubytovanie v izbách

hotelového typu s plnou penziou

CENA ZA POBYT - 85 €

Vo štvrtok celodenný výlet
do Pieninského národného parku

MILOŠ MASARIK

Stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie. Aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Môj otec je kazateľ, preto som sa tomuto povolaniu prirodzene bránil. Neskor som musel urobiť rozhodnutie o tom, čo idem ďalej študovať. Z modliteb vyplynula jedna otázka, ktorá mi mala pomôcť rozhodnúť sa: „S akou prácou budeš spokojný o dvadsať-tridsať rokov?“ Každý má na to svoju vlastnú odpoveď, pre mňa však po takejto otázke bola odpoved' jasná, ťiel som študovať teologiu s cieľom pracovať ako kazateľ.

Kto z ľudí ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Rodičia. Nevravali mi, aby som sa stal kazateľom, ale v tomto povolaní videli zmysel a v čase, keď otec pracoval ako kazateľ, on aj mamka sa tomuto povolaniu venovali s radosťou.

Ovplyvnili ma aj rovesníci. Tvorili sme spoločenstvo, v ktorom bolo príjemne a dalo mi pre život dobrý základ. Tito istí ľudia ma v mojej voľbe podporovali.

Kto je tvojím vzorom teraz (kazateľ, učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítas, koho kázne rád počúvaš)?

Mám rád All Souls Church v Londýne, kde zodpovedne vykladajú Biblia a zároveň vedia osloviť moderného človeka z akejkoľvek krajiny, ktorý sa vyskytol v tomto modernom európskom meste.

Samořejme čítam klasiku – Lewisa, Kellera.
Mám rád Kalvínove biblické komentáre.

Oddýchнем si pri dejinách – prehistória a antika, alebo všeobecne archeológia. Mám rád aj historické romány.

Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

Praxoval som dva roky v Liptovskom Mikuláši a Vavrišove. Desať rokov som bol kazateľom v Ružomberku a posledný rok sme v Banskej Bystrici. V Ružomberku som mal aj trochu skúsenosť s komunitným centrom ako registrovanou sociálnou službou. S manželkou sme založili neziskovú organizáciu na podporu teologie, misie a sociálnej práce, kde tiež rozvíjame viaceru publikačných, výskumných, vzdelávacích a iných projektov.

Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva pocit, že má zmysel?

Rád pracujem s mládežou, lebo väčšinou chcú parti, v ktorej nájdú dobrý štart do života. Prostredie cirkevného zboru im to môže, ak chce, poskytnúť. Vychádzajú z neho sebavedomí ľudia, ktorí sa podporujú v dobrých veciach – vo vzdelaní, v práci, sú jazykovo zdatní, naučia sa vychádzať s rôznymi ľuďmi, hľadať ich talent a vŕaťť si ich – naučia sa mať radi rôznych ľudí. Keď všetko toto požehnanie vyvrcholí v oslavie Boha, ktorý sa nám zjavil v Kristovi, je to skutočná autentická slávnosť, ozajstná predzvest stretnutia s Kristom, ktoré nás raz čaká.

Tiež rád kážem a vykladám Biblia. Keď Európa objavila poznatky z antického Grécka, veľmi ju to zmenilo. Je prirodzené, že nové veci nás formujú. Podobne je to na individuálnej úrovni, keď sa človek otvorí evanjeliu, avšak na celkom novej úrovni. Človek získá celkom nový pohľad na význam života, vztahov, práce, prírody. Človek spozná svojho Otca, vie sa vysporiadať s minulosťou a má nový pohľad na to, čo je pred ním. Celkom ho to zmení. Považujem za veľkú milosť, že môžem byť pri takýchto veciach.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najtažšie?

Najtažšie spracovávam konflikty medzi kresťanmi. Nevadia mi

tie tvorivé, vadia mi tie, ktoré vychádzajú z deformovanej osobnosti človeka, keď sú ľudia príliš citliví na seba, nevyriešené veci z minulosti alebo problémy súčasnosti ventilujú v bezpečnom prostredí zboru. To je prirodzené a zborový život bez toho nemôže existovať, ale je to škoda, lebo nás to negatívne zacyklí vo vnútorných problémoch a bráni nám to „byť spolu“ a radostne „byť s Pánom v službe“.

Je pre mňa ťažké počúvať príbehy, keď je rodina alebo manželstvo narušené. Asi je to vec, z ktorej mám najväčší strach, preto sa mi to ťažko počúva. Na druhej strane, aspoň ma ten strach nútí ostať v takýchto situáciach angažovaný.

Nakoniec dost zápasím s tým, ako vyučovať Bibliu pre strednú generáciu. Pravidelne zažívam, že o to nie je záujem. Dospelí z cirkevných zborov majú pocit, že výklad Biblie nepotrebuju. Pritom sa potrebujú učiť a povzbudzovať v obetavej láske, v tom, čo znamená považovať druhých za výšich od seba, alebo zvládať klasické svetonázorové konflikty, ktorých majú plné pracoviská a na ktoré sa ich pytajú ich vlastné deti: naozaj bol Ježiš vzkriesený? Ako vieš, že Boh stvoril svet? Prečo je podľa kresťanov problém, ak sa sobášia ľudia rovnakého pohlavia? Skupinky v tejto oblasti fungujú dobre, mnoho ľudí ešte má záujem o spoločenstvo nad Písmom. Ale klasické vyučovanie, hoci je veľmi potrebné, kresťania do značnej miery ignorujú. Veľmi ich to oslabuje – ich radosť, nádej, ich rodinné vzťahy a ich pokoj.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Ak áno, čo ti pomohlo zotvoriť? Ak by si neboli kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

V situáciach, ktoré som opísal v predošlej otázke, som podobne myšlienky mal. Najmä v prípade vnútorných konfliktov sa cítim ohrozený – je totiž ľahké v mnohých pastoračných situáciách vyzeráť neschopne alebo nekompetentne, pričom obrana situáciu len komplikuje. Pomohlo mi povzbudzovanie zo strany piateľov a kolegov, spoločné modlitby. Zistil som, kde som zlyhal ja, kde zlyhali druhí, a vedel som, ako pokračovať.

Máš rodinu? Ako to vnímajú a čo je pre nich ťažké?

S manželkou máme dve dcérky. Moja manželka ma podporuje, deti si tiež oblúbili zborový život. Máme k dispozícii menej kvalitného času, pretože viaceri večerov v týždni sa domov vrátim, až keď deti spia. Ja zas neviem oddeliť prácu a zborový život, napäť alebo časový stres neriešim na úrovni „ja a klient“ ale „ja a prial“ , a to sa nedá nechať za dverami kancelárie či modlitebne – pri problémoch som doma často mláky a neviem sa skutočne zapojiť do toho, čo sa tam deje.

Deti tiež musia ustáť, že pre ich spolužiakov je len málo nepochopiteľnejších povolaní ako „kazateľ“. Ale ich kamoši, čo prídu na tábor, to nakoniec akceptujú a prestane to byť zdrojom neprijemných vtípov.

Napriek problémom sa tešíme z toho, čo môžeme zažívať – vidieť, ako sa človek obráti, duchovne rastie, zapája do služby, krstí, žení či vydáva, vychováva deti, slúži nám... myslím, že sme dostali dar pomerne širokého obrazu o tom, ako Boh môže dnes konáť, o tom, aký komplexný je život, a to kompenzuje všetky negatívu.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najtažšie?

Mám radosť z prichádzajúcich krstov, táborov, Campfestu, svadieb. Mrzí ma a do istej miery aj desí rozdelenie spoločnosti. Kedže som na novom mieste, hľadám a modlím sa za dlhodobejšiu víziu pre zbor v Banskej Bystrici.

Chcel by si povedať niečo, na čo som sa ťa nespýtal?

Už pätnásť rokov pomáham s propagáciou teologického štúdia. Chcem preto vyzvať rodičov, aby poslali svoje deti na štúdium teologie. Cím sú deti schopnejšie, tým väčšiu zodpovednosť ich rodičia majú v tom zmysle, ako ich usmernia k využitiu týchto schopností. Často však deti s mimoriadnym talentom rodičia odhovárajú od služby v cirkev, v domnení, že v cirkev by tento talent premrhal. Samozrejme nemôže byť každý teológ a ani v cirkev netreba len teológov, v spoločnosti už všobec nie. Ale od koho očakávame, že bude motivovať deti

k štúdiu teologie a nadvážujúcej službe – ich ZUŠka, športový klub, vláda? Správ to len cirkev alebo rodina. Na základe mojich skúseností môžem s istotou povedať, že práve kresťanské rodiny sú najväčšou prekážkou pri výbere tohto typu povolania. Aké to bude mať následky? Ako bude vyzerať cirkev, v ktorej budete dožívať? A čo nám bráni zmeniť to?

*Rozhovor s bratom kazateľom
Milošom Masaríkom viedol br. Ján Szőllősz*

SETKÁNÍ MANŽELEK KAZATELŮ

Vyjádření některých zúčastněných:

Jsem opravdu velmi vděčná za společné setkání manželek kazatelů, které zorganizoval Odbor sester BJB. Děkuji našemu úžasnému nebeskému Otci, dárce požehnání, že jsme mohly prožít dny ve skutečné jednotě, vzájemném sdílení bolestí i radosti a načerpat naději z Božího slova do dalšího období na cestě za Ním. Vždyť On je věrnou jistotou naší budoucnosti (Iz 33, 6).

Milá sestra Dana Hanesová nám pomohla s inventarizací batohu, který s sebou jako poutníci nosíme (více viz Poutníkova cesta od J. Bunyan). Povzbudila nás k postoji vděčné spokojenosti, kterému se lze naučit. Můžeme žít s Kristem v hojnlosti i chudobě a břemena se mohou měnit v požehnání, když zjijeme život skrytý v Kristu v plnosti sv. Ducha provázený vírou, nadějí a láskou. Vždyť Bůh nám žehná, aby skrze nás zehnal dalším. Sláva Jemu.

„Hevenu shalom aleichem“ znělo v minulosti v židovské čtvrti v krásné Třebíči, kde jsme byly ubytovány. Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři (i sestry) žijí svorně. To s vědčnosti vyznáváme také dnes a prosíme, abychom byli jedno v Kristu v té „naší BJB“ i v budoucnu.

Jitka Coufalová, Brno

Milé sestry,

chci vás všechny srdečně pozdravit a vyjádřit svoji vděčnost, že jsem s vámi se všemi mohla strávit tak požehnaný víkend v Třebíči. Zážitků mám opravdu hodně. Duchovně jsem povzbuzená a prožívala jsem skutečnou Boží lásku skrze vás všechny.

Znovu děkuji všem drahým sestrám, které jste ten víkend pro nás všechny připravily s takovou láskou a pečlivostí. „Nasyceno“ bylo tělo, duše i duch.

Přeji vám všem, aby vás sv. Duch provázel i v těch nejvšeňejších dnech a dával hlubokou radost navzdory různým okolnostem.

Ze srdce přeje,

Gábina Spilková, Vysoké Mýto

První květnový víkend jsem měla možnost prožít ve velmi příjemné společnosti. Do města Třebíč jsme se sjely s různými kouty naší republiky. Sestry z Odboru sester pro nás, manželky kazatelů, připravily víkend plný překvapení a pozornosti. Velice milým hostem byla Danka Hanesová, která měla pro nás slova povzbuzení i slova k rozjímání. Také jsme měly prostor k vzájemnému sdílení, ztěšení a k modlitbám. Domů jsem odjížděla povzbuzená po všech stránkách. Chtěla bych poděkovat všem sestrám, které nám toto setkání připravily.

Věra Marková, Ostrava

„Jaké dobro, jaké blaho tam, kde sestry bydlí svorně!“ Tam udílí Hospodin své požehnání“ (Ž 133, 1;3). Myslím, že tento „malinko“ upravený verš nejlépe vystihuje atmosféru našeho víkendového setkání, které pro manželky kazatelů s láskou a obětavostí přichystal sestry z odboru sester BJB. Hotel, kde jsme bydlely, se nachází v židovském ghettu a vznikl rekonstrukcí sedmi původních židovských domů. O této čtvrti a pohnuté historii i osudu místních Židů jsme se více dozvíděly při naší sobotní komentované prohlídce. Nás duchovní pokrm připravili manželé Hanesovi. Uvědomila jsem si, že i když člověk může být dlouho křesťanem, může stále žít v těle a klesat pod

tíhou břemen, nebo žije z moci Ducha Svatého a všechna břemena se mohou změnit v požehnání. Apoštol Pavel se naučil (je to neustálý proces) být spokojený v jakékoli situaci. Je to vždy o mém rozhodnutí.

Tato doba není zrovna lehká a nevíme, co je před námi, ale ten, kdo důvěruje Hospodinu, bude jako strom zasazený u vody, jeho listí bude zelené i v období sucha. Povzbuzení jsme dostaly vrchovaté, našemu Bohu a Otci za to díky. Květa Zemanová, Vysoké Mýto

Když vás někdo v této době obdaruje, jste nejspíše jako já, udívení. Nějak mnohem víc, než dříve.

Nejspíše proto, že jsme po období různých opatření byli hned zahrnuti různými zprávami, které nemáme ani sílu vstřebat. A v takové situaci pozvání odpočinout si od povinností, jen být se stejně nasměrovanými lidmi, vnímat Boží slovo, písni a zkušeností druhých, je opravdu vzácným darem, který jsme smíly prožít. Požehnalo mě Boží slovo z 1. listu Timoteovi 6, 6-10, že spokojenost, i s málem v této době, je vlastně velikým bohatstvím. Dnes se velmi hodí toto se učit. A žít při tom v plnosti Božího požehnání je to, na čem záleží. I toto slovo nově nasměrovalo mojí mysl. Děkuji, Pane Ježíši, i za další bonusy od sester, které toto vše připravily. Voněla tam láska, krásné květiny na stole, káva i dobrůtky, zněly modlitby, zpěv, radostný smích, povídání a přijetí. Atmosféra se slovy nedá tak úplně vyjádřit.

S velkou vděčností za vše
Irena Šimková, Brniště

kázat. Tak proč mě Bůh nestvořil jako muže? Věci by byly o dost snazší.

Touto „nespravedlností“ spáchanou na mé osobě jsem se nechala úplně pohltit. Bralo mi to energii i radost ze života. Bylo to tak silné, že mě to zasahovalo ve všech rovinách mého bytí. Hledala jsem Boha, ale zároveň jsem nedokázala skousnout svou slabost. Uzavřela jsem se sama do sebe, protože jsem byla přesvědčena, že to nikdo nemůže pochopit. Možná proto mě také opravdu nikdo, včetně mé rodiny, nechápal.

Když mi bylo patnáct, rozhodla jsem se, že se chci nechat pokřtít. Cítila jsem potřebu vyznat to, že to s Bohem myslím vážně a chci mu oficiálně patřit. S tím se začal stupňovat i můj vnitřní boj, protože jsem věděla, že to mezi mnou a Bohem není úplně v pořádku. Čas od času se stávalo, že jsem Bohu hlasitě vyzývala různé věci, které ve mě vzbuzovaly otázky a hněv. Tak trochu jsem se topila v sebelítosti. Trvalo to asi tříčtvrté roku.

Když jsem jedné jarní noci byla úplně na dně, uvědomila jsem si, že to chci změnit, ale nemůžu. Tak jsem to prostě dala Bohu do rukou a řekla mu: „Ježíši, Ty jsi jediný, kdo mi může pomoci, dávám Ti to.“ Zajímavé bylo, že Bůh to vzal vážně

a mou prosbu naplnil prakticky hned. Druhý den ráno jsem byla svobodná. Plně jsem přijala identitu ženy a Boží dcery. Poznala jsem neskutečnou Boží milost, lásku, radost, pokoj a naplnění. Od té chvíle jsem byla úplně nový člověk, plný naděje a nadšení pro Boha. Jedním z mých oblíbených veršů se stal verš z listu Filipským 3, 20: „Vždyť naše občanství je v nebesích, odkud také dychtivě očekáváme Zachránce, Pána Ježíše Krista.“ Připomíná mi, komu a kam patřím. O pár měsíců později byl křest.

Stále v životě prožívám různé zápasy, ale díky tomuto vybojovanému vítězství vím, že Bůh je na mojí straně a že někdy stačí jen věci pustit a přenechat mu vedení, protože On má s námi ty nejlepší záměry a plány, které bychom sami nevymysleli (Izajáš 55).

Moje zapálení pro službu, které se zrodilo během mého dospívání, mě neopustilo, záměr se proměnil

NALEZENÍ PRAVÉ IDENTITY V JEŽÍŠI

Ve svých vzpomínkách na setkání s Bohem se vracím do mého dětství. Nepamatuju si dobu, kdy pro mě Bůh neexistoval. Odmala mi o Něm vyprávěli rodiče, slyšela jsem o Něm i v církvi. Vždy mě tak neják zajímal. Vlastně mi přišel úžasný, dávalo mi smysl v něj věřit a v takové dětské naivitě a odevzdanosti jsem mu v nedělní škole dala svůj život. Přišla výzva a já jsem si uvědomila, že právě na něco takového čekám. To mi bylo asi 6 let.

Když mi bylo dvanáct, rozhodla jsem se, že se chci o Bohu dozvědět něco více, a tak jsem začala číst Bibli. Vzala jsem to hezky od Genesísa, což asi nebylo nejmoudřejší, ale měla jsem výtrvalost.

V nedělní škole i v dětských klubech při naší církvi jsem se zájmem dávala pozor při každém duchovním programu, takže jsem brzo měla na svůj věk poměrně dobrý přehled o otázkách víry.

Moje víra v Boha rostla, ale zároveň jsem uvnitř sebe prožívala jakousi vnitřní rozervanost. Tohle možná bude znít zvláštně, ale vycítila jsem Bohu, že jsem se narodila jako holka. Ted' zpětne to vidím jako malichernost, ale tak to bylo a nejspíš to mělo nějaké příčiny. Vadilo mi, že holky jsou slabší. Ve spoustě věcech jsem se klukům nemohla vyrovnat, což je hrozná frustrace, když vyrůstáte mezi tloupu bratranců a snažíte se mezi ně zapadnout. Navíc moje znalosti Bible sahaly tak daleko, že jsem věděla, že žena má být mužům podřízená a nemůže učit, což mi přišlo velmi omezující a nefér. Měla jsem touhu sloužit Bohu naplno, vést lidi a nejlépe také

v realitu. Během střední jsem začala vést dorost a jezdit na letní dětské kempy, kde jsme sdíleli evangelium. Po maturitě jsem šla studovat do Brna a zároveň jsem se stala jednou z vedoucích mládeže v mém domovském sboru. V Brně jsem potkala spoustu skvělých přátel. Mezi nimi i Tomáše Kratochvíla, který si přál, aby se mladá generace chopila dobré zprávy a začala ji šířit kolem sebe. Měl také nápad na projekt, k němuž mě přizval. Tak vznikl podcast HLÁSKA, jehož cílem je povzbuzovat k naplnění úkolu, který nám Ježíš dal. Na tomto pořadu spolupracujeme s Rádiem 7, které nám velmi ochotně vyslo vstří, přestože jsme s Tomášem úplní „zelenáči“. Díky Rádiu 7

se k lidem každodenně dostává povzbuzení k následování Krista, nejen skrze náš pořad, ale skrze spousty dalších, které velmi ráda poslouchám.

A tak, aniž bych si kdy mysla, že mě Bůh použije k moderování, protože mluvit před lidmi byl jeden z mých největších strachů (ano, i přesto jsem chtěla kázat), mě Bůh skrze různé životní cesty vedl právě sem.

Kde si chce použít vás? Možná to už víte, a pokud ne, nechte Boha vést svůj život... a při tom se můžete nechat inspirovat některým z pořadů Rádia 7. Přeji Boží pokoj, radost a naplnění. Markéta Bártová, moderátorka pořadu HLÁSKA

Miriam Kešjarová

Detská misia, občianske združenie, ktoré oficiálne funguje na Slovensku od r. 1991.

História Detskej misie siaha do minulého tisícročia. Organizácia pre prácu s deťmi a dorastom vznikla už v r. 1937 a s jej založením sa úzko spája meno Jesseho Irwina Overholzera. Jeho životný příbeh je ukázkou toho, ako si Pán Boh ažlé udalosti v našich životoch môže použiť na niečo dobré a požehnané. Jesse si ako malý chlapec veľmi intenzívne uvedomoval, že je hriešny, trápilo ho to a nevedel, čo má urobit. Žiaľ, ani jeho najbližší mu nevedeli vysvetliť, ako získať slobodu od hriechu. Dokonca vlastná matka mu povedala, že je malý na to, aby premyšľal o týchto veciach. Sklamany Jesse na mnoho rokov odišiel od Boha. Ked' ako dospelý prijal Pána Ježíša, trvalo mu niekoľko ďalších rokov, kým pochopil, aký zámer má Pán s jeho životom.

Raz čítal slová, ktoré vyslovil Ch. Spurgeon a veľmi ho rozrušili: „Dôkladne vyučované päťročné dieťa môže uveriť a znovuzrodiť sa práve tak ako ktorýkoľvek dospelý.“

Overholzer sa rozhodol, že otestuje pravdivosť tohto výroku. Začal postupne vyučovať evanjelium dve dievčatá zo svojej besedy - 9-ročné a 11-ročné. Dievčatá po niekoľkých mesiacoch prijali Pána Ježíša ako svojho osobného Spasiteľa a čo bolo úžasné, po istom čase začala chodiť do kostola aj ich matka. Ked' sa jej Overholzer opýtal, prečo začala navštěvovať bohoslužby, povedala: „Zmenený život mojich detí ma sem doviedol.“ Overholzer sa uvedomil, že deti môžu byť skutočne spasené a rozhodol sa urobiť maximum pre to, aby čo najviac detí bolo zasiahnutých evanjeliom. A tak v máji 1937 v USA vznikla Detská misia – Child Evangelism Fellowship. Postupne sa rozšírila aj do ďalších krajín. Dnes má Detská misia svojich pracovníkov a dobrovoľníkov takmer vo všetkých krajinách sveta.

Jak dlouho v Dětské misii sloužíš?
Kdy a jak jsi začínala?

Do tímu Detskej misie som sa pridala v r. 2007. S DM som sa však stretla už skôr. Od strednej školy

sa zapájam do služby deťom nielen v cirkevnom zbere. Absolvovala som viaceré kurzy organizované Detskou misiou a od detstva som sa na besiedkach stretávala s materiálmi, ktoré vydáva Detská misia. Dá sa povedať, že v čase, keď som sa stala pracovníčkou tohto občianskeho združenia, už som ho dosť dobre poznala.

Jaká je nyní hlavní náplň práce misie, komu sloužíte a jakým způsobem?

Od svojich počiatkov až do súčasnosti sa Detská misia drží svojich 3 základných cieľov:

- evanjelizovať deti
- pomáhať im v duchovnom raste
- zapájať ich do živých cirkevných zborov.

Aby mohla DM naplniť tieto ciele, využíva rôzne formy práce s deťmi i dorastom. Sú to najmä Kluby Dobréj zvesti – pravidelné stretnutia detí počas školského roka, ktoré sa uskutočňujú raz do týždňa alebo raz za dva týždne. Jadrom týchto klubov je zvest Božieho slova, ale deti sa tam môžu aj zahráť, zaspievať si, porozprávať sa. Kluby sú určené najmä deťom, ktoré nemajú inú možnosť počuť Božie slovo.

Okrem týchto stretnutí pripravujeme pre deti mesačné párty, špeciálne vianočné a veľkonočné kluby na základných školách, víkendové pobytu, pikniky, sportové dni a iné príležitostné podujatia.

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Dnešný den mi tak rychle uplynul a už je odpoledne. Jistě i vám čas tak rychle běží, častokrát uděláme jen to nejpotřebnejší. Nyní, v únoru, kdy píší svůj příspěvek, je brzy tma, proto se zdá, že je i hodně hodin. Po obědě jsem si zapnula myčku a i ta má již hotovo. Nádobí hezký umyté, všechno čisté. Vždycky jsem za tuto pomocnici moc vděčná, někdy ji dokonce řeknu, že je hodná. Usmívám se a jdou ji uklízet. Teploučké, čisté nádobí je radost brát do rukou. Přemýšlím nad svou duchovní čistotou. Jsem také radostí pro Ježíše? Jakmile se sehnú, v myslí mi vyplynou slova písané, která si okamžitě začnu prozpěvovat: „Slyšte, jaká libá píseň rozléhá se po nebi!“ Manžel mě slyší a říká: „Nejsou Vánoce!“ A já mu na to: „Já vím, ale je to krásná chvíla, ani nevím, jak jsem si na ni vzpomněla. Je to hezké!“ A broukám si uklizení dál. Manžel se u tvo chvíli přesunul ke klavíru a začal mi tuto píseň hrát. „Ty jsi mě úplně nakazil!“ S radostí se usmívám, jak krásnou manželskou chvíliku nám Pán zase připravil tady u nás, v kuchyni.

A se zpěvem pokračuju. „Andělů to svaté sbory Pána Boha velebí. Je to píseň o radosti, která zní všemu stvoření: „Sláva Bohu na výsosti, síla, moc i spasení. Pokoj, v lidech zalíbení, ráj se opět otvírá! K lidskému zas pokolení Bůh své ruce prostírá! Narodil se z čisté panny v městě Davidově dnes. Smírce dřávno zvěstovaný, prorok Boží, Král a kněz! Nuže, pojďme, Jemu služme, v Něm svou radost mějme jen, až nám v jasné nebes říši vzejde nový slávy den! Tam už běd i hřichů prostí, nové počněm chválení: Sláva Bohu na výsosti, síla moc i spasení!“

O těchto slovech jsem musela přemýšlet. Je v nich naděje, radost, pokoj, Boží velikost a láska k nám lidem. Je v nich celý návod jak žít i ten každodenní život maminek v kuchyni. Jsem plná vděčnosti a tak zvláštní užitečnosti. Manžel se chystal na schůzku, která bude důležitá, a odcházel plný Božího zmocnění. V jistotě, že v každé situaci a na každém místě je Ježíš s námi.

Dana Jersáková

Velmi intenzívne sa snažíme s deťmi pracovať najmä počas prázdnin. Pre deti a dorastencov organizujeme letné pobytové tábory na rôznych miestach Slovenska. Každoročne na tábory prichádzajú desiatky detí z cirkevného i necirkevného prostredia. Túžime im čo najrozumiteľnejšie zvestovať Božie posolstvo nielen slovami, ale aj našimi životmi. Podľa štatistik práve na letných táboroch sa najviac detí rozhodne prijať Pána Ježiša.

Okrem priamej práce s deťmi rozvíjame aj rôzne formy nepriamej práce: píšeme si s deťmi cez korešpondenčné

kurzy, vydávame literatúru pre deti, dorastencov i pracovníkov s deťmi, ponúkame deťom webovú stránku www.hladajanajdi.sk. Cez pandémiu sme začali točiť videá a nájdete nás aj na YouTube, FB a Instagram.

Jak tuto práci hodnotíš po letech?

Nielen ja, ale viacerí moji spolupracovníci máme veľkú radosť, keď sa stretávame s mladými ľuďmi, ktorí prichádzali na naše podujatia ešte ako deti. Viacerí z nich prijali Pána Ježiša práve cez službu Detskej misie a dnes nám pomáhajú ako dobrovoľníci a vedú k Bohu ďalšiu generáciu detí. To je zmyslom našej práce, aby sa štafeta evanjelia podávala ďalej.

V čem konkrétně vidíš Boží jednání za ta léta?

Božie pôsobenie vidíme najmä v zmenených životoch ľudí okolo nás – detí, tinedžerov, ich rodičov, ale i nás, pracovníkov misie. Na táboroch, na kluboch s deťmi či na kurzoch pre pracovníkov zažívame dôkazy Bozej milosti. Tých príbehov je veľa, ale môžem spomenúť jeden za všetky – z minuloročného detského tábora. –

Natália prišla na tábor veľmi negatívne naladená. Rodičia ju prihlásili na tábor bez jej súhlasu. Keď sa čírali verše z Biblie, zapchávala si uši, hovorila, že reči o Bohu

ju nezaujímajú. Vedúci sa počas tábora za dievčatko intenzívne modlili. Po pári dňoch nastala nečakaná zmena. Natália sa rozhodla prijať Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa. Zmenu bolo okamžite vidieť na výraze jej tváre. Plná radosti si zobraza Bibliu, ktorú jej darovala jedna z vedúcich. Pri istej príležitosti sa Natálka jednoducho a priamo opýtala svojej spolubývajúcej z chatky: „Petra, a ty si spasená?“ Ked' jej Petra povedala, že nie, Natália sa jej opýtala: „Tak, na čo teda čakáš?!“ Petru to tak zasiaholo, že krátko na to sa vážne zhovárala s vedúcou a úprimne prosila o odpustenie hriechov. Takéto zmeny v životoch ľudí nenastanú vďaka našej snáhe. Je to výsledok Božieho pôsobenia. Ďakujeme za to nášmu milosrdnému Bohu!

Co považuješ za největší zázrak během této služby?

Pre mňa osobne je zázrak to, že naše občianske združenie funguje už roky vďaka nevyčerpateľným Božím zdrojom a ochote darcov. Nie sme zárobkovo činná organizácia, nemáme veľkých sponzorov zo „Západu“, a napriek tomu máme dostatok prostriedkov na platy pracovníkov, na budovanie nášho táboračného strediska, na to, aby sme podporili tých, ktorí sú v nádzii. Nemáme tišice eur na útocio, ale Pán Boh nám dává vždy toľko, koľko potrebujeme, a práve vtedy, keď to potrebujeme.

V súvislosti s materiálnym zabezpečením misijnnej práce sa mi páči výrok jedného vzácného Božieho muža – Hudsona Taylora: „Božie dielo konané Božím spôsobom nebude mať nikdy nedostatok Božích zdrojov. Boh nám dá všetko, čo potrebujeme.“

**Co pro tebe osobně znamená sloužit tímto způsobem?
Jaká je tvoje největší výzva?**

Uvedomujem si, že je nesmierne dôležité, aby sme pri našej službe zostávali neustále v osobnom spojení s Bohom. Niekedy sa totiž stáva, že človek je natol'ko zaneprázdnený službou Bohu, že zabúda na Boha samotného. Je preto pre mňa i pre mojich kolegov výzvou, aby sme nezanedbávali osobné stíšenia s nebeským Otcom. Potrebujem si každý deň nájsť čas na utíšenie sa, na rozhovor s Ním, na to, aby som nielen predkladala svoje požiadavky, ale najmä, aby som pozorne počúvala Boží hlas. Len tak môže byť (moja) naša služba zmysluplná a konaná podľa Božej vôle.

Rozhovor s Miriam Kešjarovou vedla Marie Horáčková

Web: www.detskamisia.sk, www.hladajanajdi.sk, www.detskamisia.cz

Ak by vám to Pán Boh položil na srdce, môžete podporiť prácu Detskej misie.

Cíl účtu: IBAN: SK48 7500 0000 0005 8473 5843

BOŽIE SLOVO OBOHACUJE

Kultúra zábavy a rozptýlenia prorockú múdrost nehladá, lebo ju nepotrebuje. Budme k sebe čestní, je to naša kultúra, súčasť aj nášho života. Rovnako túžime po uvolnení, pobavení, veselom využívaní času. Aj my bývame zaskočení fádnostou a jednotvárnosťou chvíle, či nie?

Sme vďační za Božie slovo, lebo nás poučí, že nie je zlé rozptýliť a zabaviť sa, ale v tom sa nenapĺňa život, ku ktorému nás nebeský Otec znovuzrodil. Duch Svätý nás osloví a povzbudzuje, aby sme sa pravidelne zastavili, hľadali a mysleli na to, čo je hore, a nielen na to, čo je na zemi. Pozemské myslenie nás nezmení, ved' vieme, že vtedy hľadáme prevažne svoje dobro, avšak evanjelium nás vychováva, aby sme hľadali aj prospech iných.

Rád citujem list Flp 2, verše 3, 4. „Nič nerobte z märnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba a nehľadajte každý len svoj prospech, ale aj prospech iných.“

Utišiť a pokoriť sa musíme, lepšie povedané – pokoru chceme žiť. Naučili sme sa slovko *pokora* vyslovovať v rôznych podobách a formách, ale pokorne žiť nás učí napríklad hore citovaný verš. Opriem sa o iný preklad: „Nikto sa nemá povyšovať nad druhým, ale väžiť si ho viac ako seba samého.“ Aby sa to mohlo stat, musíme jeden druhého i seba hodnotiť Božím pohľadom. Ľudský pohľad je totiž k sebe vždy šetrnejší. Boží pohľad je rozehrujúci. Z Božieho pohľadu na spoločenstvo zboru vyplýnie pre každého z nás jasný pokyn: Som člen zborovej rodiny, prijatý nebeským Otcom a všetkými bratmi a sestrami. Nie **ja som** ten hodnejší, ale každý z bratov a

cestier, žijúcich vedľa mňa, sa pre mňa stáva hodnejším ako som **ja sám**.

„Také je zmýšľanie tých, čo nie sú namyslení, ale majú správny postoj k sebe i druhým.“ (Cítat zo studijnej biblie, slovenský ekumenický preklad). Božie slovo a Boží pohľad na človeka záračne obohacujú život zboru. Ak zbor prijme ako spoločenstvo hodnejších odo mňa, strácajú sa dôvody k hašterivosti a ctižiadosti. Sme pripraveni ako spoločenstvo vychovávať a duchovný dom budovať napomínaním.

Menovali sme jednu z desiatok úloh, ktoré pred nami evanjelium otvára. Ak sa nepozastavíme a neutíšime, nepostrehneme, že Božie slovo sleduje trvalo našu obnovu, výchovný proces nemožno zastaviť.

Spomeňme na záver ešte jednu skúsenosť apoštola: odkazuje ju aj do našich situácií: *Vôľu k dobrému mám (chcenie leží pri mne), ale nemám sily, aby som vykonal dobro, ku ktorému mám aj vôľu* (R 7, 18b). Chcem dobro, ale svojimi skutkami nečiním dobro, ktoré si prajem. Sú to známe situácie aj v našom živote, potrebujeme utíšenie a jasné rozhodnosť. Je na mieste položiť si osobnú otázku: Som ochotný zdvihnutú sa z pohodlného kresla, aby som plnil výzvy Božieho slova? „*Na to myslite, čo je hore, a nie na to, čo je na zemi*“ (Kol 3, 2). Ak v lhostajnosti nepozdvihneme svoje srdcia hore, nemôžeme v konkrétnej realite, sami od seba naplniť úlohy nového života, ku ktorému sme boli znovuzrodení.

„*Ale Boh je ten, ktorý pôsobí vo vás, aby ste aj chceli, aj činili nad svoju dobrú vôľu*“ (Flp 2, 13). Povzbudzujeme sa spoločne prežitými a vykonanými úlohami Božieho slova – evanjelia. K naplneniu úloh vždy potrebujeme zažiť osloboedenie zhora: Modlime sa opakovane: „...aby vám (nám) podla bohatstva svojej slávy dal skrze svojho Ducha mocne zosilniť na vnútornom človeku, aby Kristus prebyval viera vo vašich (našich) srdciach, a vy, zakorenení a založení v lásku, aby ste (sme) mohli so všetkými svätými vystihnúť, čo je to za šírka a dĺžka, výška a hlbka, a poznáť lásku Kristovu, ktorá je nad všetky známosti, aby ste (sme) boli naplnení všetkou plnostou Božou“ (Ef 3, 17 – 19).

Július Stupka

MLÁDEŽNICKÝ SPOLEK

Znáte to, když se „dělá porádek“. Objeví se často velice zajímavé věci. Tak jsem objevila v knihovně pražského vinohradského sboru „Protokoly“, které popisují činnost mládeže prvního pražského sboru. A co je na nich tak zajímavého? Víme, že mládež byla vždy pro naši Jednotu důležitá a její činnost se datuje od počátku existence Jednoty. V samých počátcích se však mládež scházela a pracovala zcela jinak. V čem byla tato odlišnost?

Podle zmíněných „Protokolů“ existovalo v pražském sboru (tehdy ještě ne vinohradském) „Mladenecké sdružení církve baptistů“ a „Panenské sdružení pražské církve baptistů“. A občas se konaly společné schůzky obou sdružení. Můžeme číst např. v zápisu z 9. dubna 1905: „..schůze byla společná, jak jsme se předešlou neděli smluvili, s pannami a měli též přístup přátelé, poněvadž to byla přednáška, kterou uvolil se přednášeti br. kazatel Jindřich Novotný.“

Jak to všechno začalo? Schůzky mládeže se konaly od samého počátku existence pražského baptistického sboru, stejně jako schůzky nedělní školy. 30. června 1890 se konalo setkání bratří Václava Králička, Bohumila Králička, Josefa Čížinského, Václava Štrupa, a Jana Massiera s kazatelem Jindřichem Novotným. Bratr Novotný přečetl text Zach 4, 10: „Kdož by pohrdal dnem malých začátků.“ Následně se hovořilo o tom, co koná sdružení mládeže a o touze založit oficiální „Spolek mládeže“. Další schůzka se konala dne 17. srpna 1890. Bylo konstatováno, že by založení „Spolku mládeže“ nebylo rakouským úřady povoleno (obdobná situace byla i ve Svobodné reformované církvi, nebo v YMCA aYWCA). Schůdnější by bylo, „...aby se pomýšlelo na Spolek mládežáků. V tomto případě dívky by mohly přicházet co hosté. Později by mohli být zřízen spolek dívek.“ A ještě jedna důležitá podmínka. „Musíme vzít v úvahu, že do spolku voják a žák střední školy choditi nesmí.“

Víme již tedy, že od roku 1890 existovalo při pražském baptistickém sboru „Mladenecké sdružení“. (Informaci, kdy přesně byl založen spolek dívek, jsem nenašla. Protokoly „Panenského sdružení“ se nedochovaly.) Jak probíhala setkání Mladeneckého sdružení? Podle zapisovatele br. Františka Dostála (později misionáře v Rusku a kazatele v různých sborech Svobodné reformované církve a sboru BJB v Brně – Husovicích a také sboru Svobodné reformované církve ve Svaté Heleně) se začínalo zpěvem ze zpěvníku „Lýra Siónská“ nebo „Písne cestou života, I. díl“ (vydané v roce 1885 L. B. Kašparem z Českobratrské církve evangelicke). (Po odchodu br. Dostála do Ruska se stali zapisovateli br. Václav Lochman, Václav Procházka, Josef Tolar nebo Josef Procházka.) Potom následovala

modlitba předsedy sdružení, čtení zápisu z minulého setkání, čtení z Písma a rozhovory k přečtenému textu, přednáška nebo vyprávění případného hosta. Ukončeno bylo setkání opět modlitbou a písni. Později, přesně při setkání 15. července 1901, si mládenci odsouhlasili následující pevný program schůzek:

První setkání v měsíci – setkání modlitební. Kromě jiného se budou konat modlitby za misionáře mezi černochy a indiány.

Druhé setkání v měsíci – rozhovor nad určitým předem stanoveným oddílem Písma, který si každý mládenc doma prostuduje a připraví se na rozhovor.

Třetí setkání v měsíci – bratr kazatel Novotný bude vyprávět o svém životě a službě.

Čtvrté setkání v měsíci – kdokoli bude vyprávět, co má na srdci.

Bratři myslí i na možnost, že bude v měsíci ještě páté setkání. V tom případě se bude čist oddíl z nějaké knihy z knihovny Mladeneckého spolku a bude se o ní diskutovat. Spolek měl totiž svou vlastní knihovnu a volil knihovníka. V roce 1901 byl knihovníkem zvolen tehdy patnáctiletý Josef Novotný. Z jeho pozdější činnosti poznáváme, že měl ke knihám „opravdu blízko“. Možná bude zajímavá informace, že bylo určeno, že „knihy se půjčují pouze členům z Prahy a blízkého okolí, dětem vypůjčí knihy rodiče.“

V roce 1904 došlo ke změně členství. Při sejti spolku 10. dubna 1904 bylo odhalováno členství řádné a členství mimořádné. Řádným členem se mohl stát mladík od 14 let, který byl členem sboru. Mimořádným členem se mohl stát každý starší 14 let, který nebyl členem sboru. Na každé setkání byl připraven arch, na který se každý účastník musel podepsat. Řádný člen, který se setkání nezúčastnil, se musel omluvit... „protože schůze vůbec zanedbávati nemá žádnej, kdo se nemůže s dobrým svědomím před Pánem Ježíšem omluviti.“

Možná si stejně jako já položíte otázku, proč vlastně vznikly „Protokoly“, proč se zapisovalo každé setkání nejen mladeneckého spolku, ale i kazatel Jindřich Novotný pořizoval zápis z každého shromázdění. Odpověď najdeme ve Spolkovém zákoně č. 134/1867 o právě spolčovacím, v §. 18.: „Úřad má toho vůli, poslati ke každému shromázdění spolku vyslaného svého, jemuž se v něm má dátí příhodné místo, které si zvolí, a poskytnouti k požádání jeho všelikých zpráv, týkajících se osoby navrhovatelů a řečníků. Tento vyslaný má také právo žádati, aby se sepsal protokol o věcech, o nichž se rokovalo, a o usnešení učiněných.“

Poslati do shromázdění vyslaného, přísluší vůbec úřadu v §. 12. jmenovanému, rízení zemské může však sobě vyhradit, že jej bude samo vysílati. Vláda může každé chvíle nahlédnouti do protokolů v příčině shromázdění spolků sepsaných.“

Důležitá byla schůzka, která se konala 30. prosince 1905. V zápisu z ní čteme: „....br. Otto Gruhn promluvil navzájem o „Kroužku dívek“ a „Mladeneckém sdružení“, zdali by nebylo lépe, kdyby se obě tato sdružení spojila a učinila jeden svaz pod jménem „Sdružení mládeže“. Proti tomuto energicky na odpór se postavil br. Tolar a rozličnými důvody protestoval. Na odpór proti tomuto postavil se br. Josef Procházka a odůvodňoval několika důkazy, že spojení mladeneckého sdružení a kroužku dívek může a bude mnohem prospěšnější. Tyto důvody jsouce

podporovány br. kazatelem J. Novotným byly schváleny a co návrh na sdružení mládeže odhalovány, a sice 5 hlasy pro a 2 proti.“ Tak tedy od 7. ledna 1906 konala se již společná setkání „Sdružení mládeže“. Na schůzce konané 4. března bylo dále rozhodnuto o tom, že spolek bude veřejný, tedy přístupný pro členy i nečleny církve. Bylo pouze stanoveno, že předseda, místopředseda a knihovník musí být členy církve.

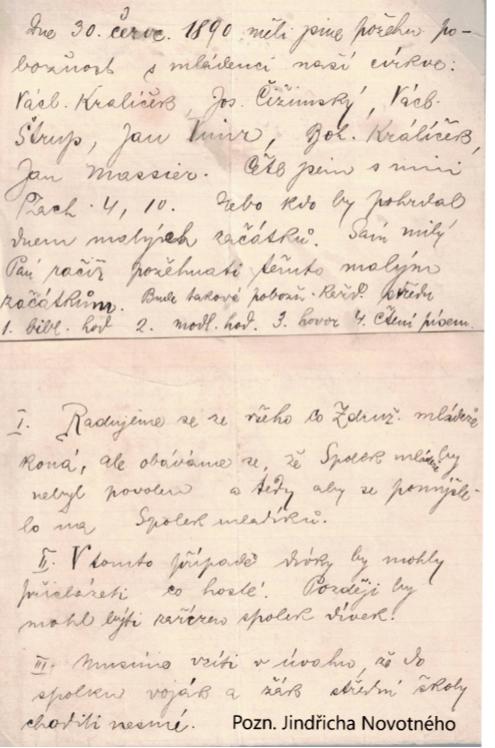
Jestě se na chvíli vrátme do předchozích let. Spolek mládenců měl i své vlastní finanční prostředky. V Protokole se můžeme dočíst, že na setkání 9. října 1898 byl učiněn a odsouhlasen návrh na pravidelné povinné měsíční příspěvky spolku ve výši minimálně 10 Kč. Ovšem na setkání o týden později byl návrh opět projednán, shledán jako nebiblický a bylo stanoveno, že příspěvky budou i nadále dobrovolné. Na setkání spolku v září 1901 navrhl bratr Jan Novotný, aby chlapci připravili obrázkovou knihu. Tato kniha měla být prodána při „Hodech lásky“, které se každoročně ve sboru konaly.

Výtěžek měl být věnován na fond na „zakoupení misijního domu v Praze“. I z této snahy je patrné, že nejen sbor, ale i mládež brala pořízení vlastní modlitebny vážně a zodpovědně.

Obdobná situace byla i ve sboru Roudnice nad Labem, v časovém pořadí třetím, podle velikosti druhém baptickém sboru v Čechách. V roudnickém sboru kromě sdružení mládeže pracovala také tzv. „Učednická besídka“ (někdy se můžeme setkat s názvem „učňovská škola pro chlapce“) a „Skaut“ – tedy organizování výletů, aby „mládež za hezkého počasí neutíkala ze sboru do přírody“. Učednická besídka se snažila podchytit učňovskou mládež z místních továren, vždy v 19. století se Roudnice stala průmyslovým a hospodářským centrem Podíipska, s několika velkými strojírenskými továrnami.

Budeme-li čist historii ostatních baptických sborů v Čechách vznikajících na počátku 20. století, všude pracovala sdružení mládeže, předpokládám, že již společná pro chlapce i dívčata. Abych jmenovala za všechna ostatní, mohu zmínit např. „Bratrské sdružení mládeže“, které založil bratr Tomáš Macháček ve Vsetíně po svém návratu z první světové války. Toto sdružení se skládalo z 20 chlapců a 21 dívek. Mládež se scházela, pracovala, sloužila ve všech sborech naší Jednoty tak, jak postupně vznikaly.

Předválečná (před první světovou válkou) sdružení mládeže byla spojena pouze se svým sborem a pracovala tak pouze v rámci jednotlivých sborů. Brzy po válce se na výročních konferencích Jednoty začaly projevovat snahy o vytvoření určité organizace, která by spojovala jednotlivá mládežnická sdružení. Tyto snahy vedly ke skutečnosti, že na výroční konferenci Jednoty v Brně v srpnu roku 1922 byl založen „Svaz sdružení mládeže Bratrské jednoty Chelčického (Čsl. větve světového svazu baptistů)“. V roce svého založení sdružoval svaz 701 členů. Tento svaz se dělil na „zemská sdružení“, která se spojovala v „župách“. Svaz konal každoroční výroční konference pravidelně s výročními konferencemi Jednoty, kterých se zúčastňovalo mnoho mladých lidí ze sdružení mládeže jednotlivých sborů. Již v roce 1924 byly při setkání svazu ustaveny „Stanovy sdružení mládeže BJCH (čsl. baptistů)“. Tyto stanovy určovaly například kromě jiného, že „jednotlivé skupinky

ve sborech si mohou zvolit pojmenování, jak samy uznají za nejlepší ve smyslu názvu jednoty.“ Určovaly také, že sídlo Svazu je dáné místem bydliště předsedy. Účelem tohoto Svazu bylo „spojuvat sdružení mládeže BJCH, povzbuzovat je k všeobecné činnosti, napomáhat jim ke vzrůstu a duchovnímu prohloubení, podporovat je v misijní činnosti mezi mládeží.“ Účelem jednotlivých sdružení podle těchto stanov bylo „vychovávat členy ve šlechetné charakteru na základě Kristova učení a probouzet v nich touhu po všeobecném vzdělání a vést je k uskutečnění tohoto cíle.“ Každý člen sdružení mládeže platil v té době 2 Kč jako zápisné „jednou pro vždy“ a 2 Kč jako roční příspěvek. Tim mu vznikají práva, např. účastnit se všech akcí, podávat návrhy, používat knihovnu sdružení a jiné pomůcky a „získávat jiné pro Krista“.

Mladí lidé v každé době pochopitelně touží po samostatnosti. Tak se o svatodušních svátcích roku 1929 ve sboru Praha Vinohrady konala první samostatná konference mládeže. Nebyla to tehdy jednoduchá situace, jasně o ní vypovídají slova, která napsal v Rozsévači č. 7 z roku 1929 bratr, který

hovoril o výroční konferenci Jednoty ve Vikýřovicích: „Letošní konference očekávali mnozí s obavou. Vždyť ti, kteří jsou ozdobou našich sborů a budoucnosti naší, naše mládež, měli svůj samostatný sejzd v Praze o svatodušních svátcích...“

Jak jsem zmínila, byl Svaz sdružení mládeže „větví světového svazu baptistů“. Proto se také v Praze konala ve dnech 31. července – 4. srpna 1931 mezinárodní konference mládeže Světového svazu baptistů. Heslem této mezinárodní konference mládeže, která byla vůbec první akcí tohoto druhu na světě, bylo: „Náš úkol, směr a cíl.“ (Rozsévač 06/2021)

Na závěr bych opět uvedla známé slovo z Písma: „Kdo by pohrdal dnem malých začátků.“ Z malé skupinky mladíků a panen se činnost mládeže rozrostla až do ustavení „Svazu sdružení mládeže Bratrské jednoty Chelčického“ a vydání „Stanov“ v roce 1924. Práce mládeže se rozvíjela i v době První republiky, v krátkém období Druhé republiky, mládež vytvárala i za Protektorátu, v době totality...

O tom snad někdy příště!

Slavomila Švehlová

CELÁ ZEM JE PLNÁ JEHO SLÁVY

mali by sme sa vedomie usilovať o to, aby zem naďalej zostala miestom, ktoré odráža Božiu slávu.

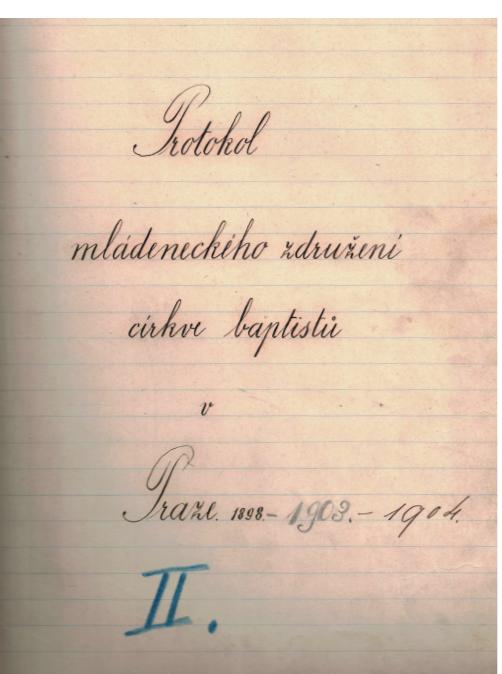
Kedysi sme mali menej pohodlia, žili sme oveľa skromnejšie a stravovali sa jednoduchšie, ale dýchali sme čistý vzduch, netrpeli sme alergiami a nemali znečistené rieky, v ktorých zomierajú ryby. Ruka v ruke so zvyšovaním životnej úrovne však postupuje drancovanie prírody a najviac trpia tí najchudobnejší. Možno si myslíte, že nemáte nič spoločné so znečisťovaním ovzdušia, s rastúcimi teplotami a zvyšujúcimi sa hladinami oceánov. S nedostatom vody vedúcim k ozbrojeným konfliktom a ničivým vojnám, ako sa to stalo v Sýrii.

A predsa všetko navzájom súvisí. Utrpenie ľudí v severnom Pakistane, ktorí pre topiace sa ľadovce čoraz častejšie prichádzajú o svoje domovy a živobytie, alebo obavy obyvateľov pacifických ostrovov z toho, že sa čoskoro ocitnú pod morskou hladinou, môžu súvisieť s naším konzumným spôsobom života, s našimi „legitímnymi“ túžbami vlastní auto, kúpiť si dom, dožičiť si dovolenku pri mori či spoznávať svet. Naše postoje majú vplyv aj na osudy ľudí, ktorí žijú a trpia daleko od nás a niekedy nemajú inú možnosť, iba opustiť svoj domov a hľadať útočisko v iných krajinách, na iných kontinentoch. Na uspokojenie našich potrieb už nestačí jedna planéta, potrebovali by sme najmenej dve. Sme ochotní vedomie sa uskromniť, aby sa naši blížni mali o trochu lepšie? Keď sa chystáme kúpiť si sušičku bielizne alebo letenku do exotickej destinácie, zamýšľame sa nad množstvom uhlíkových emisií, ktoré zhorsujú klimatickú krízu? A nad tým, ako naše rozhodnutia ovplyvňujú životy druhých ľudí a budúcnosť dnešných detí?

Áno, v čase vojny na Ukrajině sme ukázali, že nám osud našich najbližších susedov nie je ľahostajný, a vieme im prejať lásku. No nezavárame oči a srdce ani pred nespravidlivým utrpením ľudí, ktorí žijú daleko od nás a možno majú inú farbu pleti. Milujme celé Božie stvorenie.

JC

„Príroda uzdravuje, vyučuje, posilňuje, utišuje, vovádza nás do Božej prítomnosti, pretože celá zem je plná jeho slávy. Preto chodte a dovoľte jej obnoviť vašu dušu – dennodenne, vždy, keď je to možné“ (John Eldredge, Vezmi si svoj život späť).

SVĚDECTVÍ BYL JSEM POKOŘEN

V bázni a pokoře před naším Pánem se s vámi chci podělit o to, jaký byl můj život, než jsem uvěřil, jak jsem hledal cestu k Pánu a příjal Hospodina jako svého Otce a Pána Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele.

Začnu od začátku. Vyrostl jsem ve zcela nevěřící rodině, a to jak ze strany rodičů, tak i prarodičů. Nikdo se mnou v děství o Bohu nemluvil a ani v nejbližší rodině nebo mezi přáteli se víra ve Ježíše Krista nijak nezmíňovala. Ani doba, ve které jsem prožil dětství, nebyla nijak zvlášť nakloněná šíření evangelia, spíše naopak. Když mi bylo osm let, přišla „sametová revoluce“ a ve společnosti se začalo hodně věcí měnit. Já si však dál žil své poklidné dětství v zajistěné rodině, kde sice nebylo možná vždy vše ideální, ale nepočítal jsem nikdy žádný nedostatek. Naopak jsem si díky dobré práci mého tatínka mohli užívat nově nabyté svobody. Každý rok jsem jezdili na zahraniční dovolené a ve srovnání s okolím jsme byli velmi dobře zajištěni po materiální stránce. Přesto mě však rodiče vychovávali k šetrnosti a rozhodně nemohu říci, že by mě rozmažlovali. Za toto jsem jim dnes velmi vděčný, protože z tohoto základu čerpám dodnes. Když se dnes ale podívám zpět, tak přesto, že mi to tenkrát úplně nedocházelo, něco mi v naší rodině chybělo. Nemohu říci, že bych necítil rodičovskou lásku, ale přece jen ty vztahy v rodině byly poněkud chladnější. Taťka s mamkou se často hádali (to jím mimochodem vydrželo dodnes), moji dva bratři byli o dost let starší, a tak jsem vyrůstal tak nějak sám.

Přišla puberta, já začal studovat na gymnáziu a začaly se mi otevírat možnosti tohoto světa. V relativně nízkém věku jsem začal žít tak trochu „bohémsky“ život a začal hledat svoje místo ve světě, kde by o mě měl někdo větší zájem, než který jsem jako puberták pocítoval v rodině. Chytil jsem se dokonce, jak by se dnes řeklo, „špatné party“, a tak není divu, že jsem neměl daleko jak k alkoholu, tak i k drogám.

Musím však podotknout, že vždy mě moje svědomí (a já i v tomto dnes již vidím Boží konání) vedlo dobrým směrem. V kolektivu jsem byl oblíbený a se všemi jsem vycházel dobře. Měl jsem ty mladické ideály a bojoval za svobodu, rovnost mezi lidmi, světový mír a mnohé další velké cíle. Ve škole jsem byl považován tak trochu za „rebel“, ale řekl bych, že v dobrém slova smyslu. To však neznamená, že jsem nedělal chyby. Naopak.

Na gymnáziu přišly moje první zkušenosti s Pánem. Jeden z mých spolužáků byl z věřící rodiny. S ním i s dalšími spolužáky jsme začali chodit na floorballové tréninky do tělocvičny jedné místní školy, které tam pořádala skupina Američanů, a tato setkání využívali k evangelizaci. Před každým tréninkem se četlo z Bible a mluvilo se o Ježíši Kristu. Pro většinu z nás to však byla jen nutná povinnost, kterou jsme museli vytrpět, abychom si už konečně mohli zahrát zápas.

Onen spolužák zřejmě viděl, že já potřebuju slyšet Boží slovo nejvíce, a tak mi jednoho dne přinesl knižecíku s názvem: „Přiběhy ztracených existencí“. Trochu se mě to dotklo, protože jsem se necítil zas tak

ztracený, ale vím, že pár těch příběhů, ve kterých lidé popisovali svoji zkušenosť s Pánem, jsem přečetl. Nikterak mne to však neočekávalo, protože jsem si říkal, že to není úplně můj případ, že já jsem se svým životem spokojen, a dál jsem žil podle své vůle. Dnes vidím, že to byl jeden z mnoha pokusů Pána Boha k tomu, abych mu otevřel své srdce.

Přišla vysoká škola a můj bohémský život pokračoval dál. Místo řádným studiem jsem se věnoval spíše zábavě, posezením

v hospůdkách a podobným světským radovánkám. I zde mi ale přišla do cesty kamarádká, která byla z věřící rodiny, a my jsme spolu vedli časté diskuze o Bohu. Stále jsem však argumentoval svým rozumem a tak nějak jsem ji ani nechtěl pochopit a měl jsem svou pravdu. Dál jsem žil z vlastních sil a přesto, že jsem se škole moc nevěnoval, nakonec jsem ji zdárně dokončil (i tehdy jsem si říkal, že nade mnou musí někdo držet ochrannou ruku).

Ke konci studií mi ale Pán poslal do cesty mou současnou manželku. Nikdo moc nerozuměl tomu (a ani my oba ne), že zrovna my dva jsme v sobě našli zalíbení. Nejprve jsme asi ani jeden nevěřili, kam až to může zajít. Můj život se ale hodně změnil, protože to začalo být i o něčem jiném než o radovánkách. Manželka měla malou dcerku a tak začaly starosti tak trochu rodinné. Ke konci mých studií jsem se už k děvčatům takřka nastěhoval, hned po škole jsem si našel práci a snažil jsem se být jim oběma dobrou oporou a pomocí.

Po pár letech se nám narodil syn a do roka byla svatba. Vše nám docela dobré vycházel a myslím, že naš společný život byl relativně spokojený. Stále jsem ale žil svůj život podle vlastní vůle a i když jsem si myslí, že je vše dobré, byl jsem tak trochu otrokem vlastní pýchy i neřestí a tak nějak jsem si nepřipouštěl, že by mohlo být něco jinak.

Manželka byla od počátku našeho vztahu věřící. Nejprve v tomto problém vůbec nebyl, že ona věří a já ne. Nikdy jsem neměl problém s respektováním víry ostatních. Moje výhrady byly spíše ve vztahu k náboženským organizacím, ke katolické církvi, apod., případně to bylo o logických a rozumových vysvětleních některých biblických skutečností. V té době mě ještě hodně věcí nedocházelo a neměl jsem ani zdaleka takový přehled, jak jsem si myslí. Postupem našeho manželství však byly naše spory ohledně víry stále intenzivnější a v posledních letech jsem začal cítit, že je to pro moji manželku poměrně velký problém. Ve své pýše jsem nebyl schopen žádného ústupku a náš vztah se dostal do bodu, kdy jsme se z nicého nic dost odcizili. Navíc jsem začal cítit v srdeci určitou prázdnnotu, snad je to kríza středního věku, ale spíš se jednalo o to, že jsem tak nějak marně hledal smysl mého bytí. Dnes na tuto zkoušku pro nás oba nahlížím už jako na Boží záměr, který nás oba měl přitáhnout ještě blíž k Pánu. V té době se ve mně něco změnilo.

Z nicého nic jsem poznal, že je třeba se pokročit. Nebo spíš byl jsem pokročen. Najednou jsem zjistil, že ani zdaleka nejsem tak dobrý, jak jsem si o sobě myslí, a začal jsem si mnohem více uvědomovat vlastní chyby. Navíc jsem poznal, že i když se snažím sebevíc, nejsem najednou schopen z vlastních sil nic změnit. A to byla chvíle, kdy jsem také otevřel Boží slovo, začal se modlit, poslouchat na internetu různá kázání. Řekl jsem Bohu „PANE, TADY JSEM“ a otevřel jsem Mu své srdce. Bylo to těžké období, ale najednou jsem našel v Bibli spoustu odpovědí a především povzbuzení. Četba Písma ve mně vzbuzovala pokoj i v této obtížné době. V modlitbách jsem do svého života pozval Pána Ježíše a prosil o to, aby můj život proměnil. Už jsem ale neprosil jen za sebe, ale za nás všechny a především za to, aby se věci v našich životech začaly odehrávat podle Boží vůle.

Najednou jsem dokázal změnit některé své letité špatné návyky a zlozyky. Najednou jsem dokázal být v mnoha směrech mírnější a pokornější. Najednou jsem se rozhodl, že navštívím i společenství jiných křesťanů. Nejprve to byl sborový víkend v Černé Hoře a následně jsem začal pravidelně docházet do místního sboru. To, čemu jsem nikdy moc nevěřil, se stalo skutečností a co víc, pocítoval jsem a pocitují i nyní v tomto velkým pokojem. Prostě jsem plně pocítil na vlastní kůži tu velikou lásku, kterou mně Pán sice zahrnuje po celý můj život, ale až nyní jsem pochopil ty souvislosti. Tak, jak se o mne staral jako o nevěřícího, o to více jsem Jeho péci pocítil nyní.

Pán se nade mnou asi smiloval a vyslyšel moje modlitby. V našem vztahu s manželkou a v rodině vůbec se najednou věci začaly obracet k lepšímu a já zase uviděl světýlko na konci toho trápení. Když se na začátku roku bratr kazatel ve sboru zeptal, kdo by se chtěl nechat letos pokřtít, vnitřně jsem cítil, že musím vystoupit. Nevěděl jsem v tu chvíli, jestli to tak nakonec i dopadne, ale věděl jsem, že čekat nemá cenu. Během naší přípravy jsem se usvědčil v tom, že to opravdu chci. Že chci své srdce plně odevzdat Bohu, že chci přjmout Ježíše Krista za svého Spasitele, že chci mít ve svém životě opravdový smysl, mít se vždy o koho opřít, komu se svěřit, komu důvěřovat, že chci cítit stále tu velikou lásku a zažívat tu obrovskou milost, kterou není schopen dát žádný člověk, že chci vyznat svoje hříchy a žít v upřímnosti, v pravdě, v naději a v pokoji, že i já chci být dědicem těch velkých zaslíbení, o kterých jsem se dočetl v Božím slově.

A tak, i když bych tomu třeba před rokem ještě vůbec nevěřil, stojím dnes před Pánem ve sboru. Chci všem poděkovat za modlitby za mne, ale především našemu Pánu za Jeho trpělivost a lásku, se kterou musel přihlížet mému životu. Prosím v modlitbách o posilování mojí výry a moje proměňování pro Jeho slávu. Věřím, že toto svědecství a křest jsou jen začátkem dlouhé cesty, ale vím, že nyní mám toho nejlepšího Průvodce, Ochránce a Zastáncu.

Zakončil bych toto svědecství slovy jedné z písni, kterou často chválíme Pána a která ten můj příběh docela dobře vystihuje:

*A já jsem se bránil, svoji pravdu měl a slávu v sobě budoval
a brány štěstí otvíral a všechno jen sám
a Tým slovům, těm jsem nevěřil a se zlým stále zápasil,
no dnes vím, že si to nejlepší co mám.*

Tomáš Kladner

ROZHовор S VEDOUCÍM MLÁДЕŽE V AŠI PETREM KUČEROU

Kdy a jak jsi prožil povolání do této služby?
Jakou službu jsi dělal před tím?

Už od základní školy jsem cítil, že bych chtěl v budoucnu pracovat s dětmi nebo mládeží. Ale určitě jsem se necítil hodně toho, abych se jednou stal vedoucím mládeže. Byl to velký progres v mém životě, než jsem začal cítit potřebný Boží povolání. Hodně mi v tom pomohla i bývalá vedoucí mládeže. Když jsem začal zúžit na konkrétní moment, tak to byly určitě modlitby za ašskou mládež na celostátní konferenci v Aši. V tu chvíli jsem cítil, jak si mě Bůh do této služby postupně povolává.

Žádnou službu jsem před tím ve sboru nedělal. Byl jsem „pouze řádový“ mládežník.

Jak dlouho vedeš mládež v Aši?

Mládež jsem převzal na podzim roku 2018, takže jsem v září začal čtvrtý rok.

Jak jsi začínal tuto práci? Jaká očekávání jsi měl a máš? Co jsi musel překonat?

Řekl bych, že jsem službu vedoucího mládeže začínal jako nepřipravený služebník.

Nevím, jestli jsem nějaká očekávání vůbec měl, spíše mě nejprve sužoval strach. Mládežníci, kteří v tu dobou chodili na mládež, byli zároveň i mými vrstevníky, proto jsem se necítil komfortně, když jsem byl najednou v pozici jejich vedoucího.

Nejvíce jsem musel překonat svůj strach z nějakého svého selhání, z nevybavenosti pro službu a také nenaplnění požadavků našich mládežníků. Musím ale přiznat, že Pán mě v různých situacích, kdy jsem musel překonávat strach a své předsudky, učil, že ve službě pro Něj nemusím být od narození skvělý rétor, učitel nebo leader. Nejdůležitější je touha sloužit Jemu a díky ní pak pracovat na tom, abych mohl růst ve svém povolání a zlepšovat se právě i ve zmíněných oblastech.

Kolik členů máš nyní ve skupině mládeže, jaké je věkové rozpětí?

V současné době má naše mládež osmnáct členů a je relativně mladá. Věk mládežníků se pohybuje od 15 do 22 let.

Naše setkávání začínáme vždy modlitbou. Poté máme možnost se občerstvit čajem, slaným nebo sladkým jídlem a rovnou přecházíme do zpěvu chval, po kterém následuje oznamení. Součástí je také tzv. „ašské kolečko“, kdy každý mládežník se v krátkosti sdílí s tím, jaký byl jeho týden. Dále pokračujeme tou nejdůležitější částí, a to je výklad Božího slova. Po skončení výkladu se rozdělíme do modlitebních skupinek (v každé skupince jsou 3 – 4 mládežníci), kde se bavíme o Božím slově a probíráme další modlitební předměty. Po skončení skupinek je hlavní část programu u konce. Zbytek společného času trávíme tím, že se spolu bavíme nebo hrajeme deskové hry.

V čem konkrétně vidíš Boží jednání?

Boží jednání vidím nejvíce v mém životě a v životě mých mládežníků. Je úžasné sledovat, jak Bůh jedná skrze mládež a vztahy, které v ní máme, k tomu, aby jednotlivé mládežníky proměnoval ke své oslavě.

Jakými těžkostí tě Bůh v této práci provádí?

Největší těžkostí je pro mě otázka času. Bojoval jsem s tím od samotného začátku služby a v nějaké míře s tím bojuji stále. Hodně jsem si omlouval čas, který jsem nedal do přípravy mládeže tím, že jsem student a musím dělat věci do školy. Bůh mě z téhle nevědomosti opravdu úžasné vyvedl tak, že jsem mohl poznat, kdo je Pánem mého času, který spravují. Snažím se s tím bojovat tak, abych co nejvíce času vykoupil pro Pána.

Jakým způsobem se ti daří u mládeže prohlubovat jejich víru? Jaký způsob je nejlepší?

Víru se snažím u mládežníků prohlubovat výkladem Písma, svým osobním příkladem života s Kristem a blízkými vztahy. Určitě nejlepší způsob je učednictví. Právě skrze učednictví vidím ty největší změny a pokroky v životech mládežníků.

Co pro tebe osobně znamená sloužit tímto způsobem?

Velké naplnění. Je to opravdu úžasná milost, že mohu sloužit mladým lidem jako vedoucí mládeže. Celá tato služba obnáší velkou zodpovědnost, bolest a jiné překážky. Ale myslím, že kdybych nezažíval téžlosti se svými mládežníky, tak bych nikdy nedokázal docenit, jak skrze službu docházím velké radosti a naplnění v Kristu.

Jaká je tvoje největší výzva?

Vím, že je to výzva pro každého křestana, ale pro tuhle službu to platí obzvlášť – a to reflektovat Krista vždy a všude.

Co pro tebe bylo a je nejtěžší?

Určitě tou nejbolestivější stránkou věci je to, když některý z mládežníků, který vyrostl ve sboru a ve věřící rodině, není Bohem proměněný a odchází do náruče tohoto světa.

Z čeho máš největší radost?

Když vidím své mládežníky nadšené do života pro Krista. Je to opravdu nepopsatelná radost.

Co by sis přál?

Párl bych si to, co jsme si vytyčili s mládežnickým týmem jako cíl, a to je, kam naši mládež chceme vést. Chceme, aby každý mládežník měl žízeň po Kristu. Nepřejí si to jen pro svoji mládež, ale pro všechny v naší církvi, protože právě mládež je její budoucností.

Rozhovor s Petrem Kučerou
vedla Marie Horáčková

**VO VOĽBÁCH DO ORGÁNOV RADY
BBJ V SR DŇA 28.5.2022**

V BANSKEJ BYSTRICI BOLI ZVOLENÍ:

Predseda Rady BJB v SR: Benjamin Uhrin
Podpredseda Rady BJB v SR: Zoltán Kakaš
Podpredseda Rady BJB v SR: nebol zvolený
Člen Rady za západnú oblast: Darko Kraljik
Člen Rady za strednú oblast: Pavel Šinko
Člen Rady za južnú oblast: Martin Tobák
Člen Rady za severovýchodnú oblast: Marek Sonoga
Člen kontrolno-rozhodcovskej komisie: Ján Szöllős
Člen revíznej komisie: Ľubomíra Kohútová
Člen revíznej komisie: Liana Matušeková
Člen revíznej komisie: Zdenko Podobný

Jan Bistranin (ed.): Dědic české reformace. Památník k nedožitým padesátinám Daniela Nevečerála-Nevala.

Jakmile jsem se dozvěděl, že nás spolek Exulant chystá knihu o Danielu Nevalovi (1970–2005), potěšilo mě to a byl jsem zvědavý, co se o něm dočtu. Měly to být (a také jsou) vzpomínky jeho blízkých a spolupracovníků a též ukázky jeho textů. Věděl jsem o něm pouze to, že pochází z exulantské rodiny, že před nějakými dvaceti lety vyučoval na teologické fakultě a že těsně před svatbou nečekaně zemřel ve svých pětatřiceti letech. V roce 2020 by mu bylo padesát let, a právě k tomuto výročí spolek Exulant vydal vzpomínkovou knihu (byť o rok později, z důvodu covidové pandemie).

Občas se mě někdo zeptá, jestli jsme se na fakultě potkávali. Je to možné, protože ve školním roce 1996/1997 tam studoval, ale chodil do třídy pro cizojazyčné studenty. Jeho otec Jaroslav Nieweckerzal z exulantského rodu Nevečerálů emigroval roku 1962 z Polska do Švýcarska, tam si změnil jméno a oženil se. Danielovou mateřtinou tedy čeština nebyla, nicméně se česky naučil a svůj český původ si uvědomoval. Čas od času o něm někdo v Exulantu promluví a ostatní moudře pokývají hlavami. Říkal jsem si, že to asi byl sympaták a že asi napsal nějaké zajímavé texty. Podle všeho jsem se myšlil, a to proto, že jsem ho nedocenil ani v jednom. „Pečlivost a preciznost a velké pracovní nasazení se v Danielově osobnosti snoubily s otevřenosí a přátelským duchem.“ Takto pěkně o něm píše evangelický farář Jan Satke a podobně mluví i autoři dalších příspěvků, jimž jsou: Edita Šteríková (historička specializující se na pobělohorský exil), Eva Melmuková (farářka, teoložka, historička, docentka ETF UK), Michael Hoffman (evangelický farář v Norsku), Markus Giger (slavista, pedagog Ústavu východoevropských studií FF UK), Dagmar Čapková (komenioložka, profesorka FF UK), Jan B. Lášek (teolog, profesor HTF UK, AV ČR), Petr Melmuk (evangelický farář). V knize na něj vzpomínají jako na výjimečně vzdělaného. Rečí ovládal ví než deset: uměl jazyky, jimiž se mluví ve Švýcarsku, naučil se polsky, protože v Polsku jeho rodina žila několik staletí, naučil se i ruštinu a další jazyky. Jeho otec ještě v Polsku vystudoval elektroinženýrství, Daniel vystudoval fyziku na vysoké škole v Curychu. Jeho dědeček byl farářem v polském Zelově, a to zrovna v šílených letech 2. světové války. Daniel vystudoval i teologii, později filozofii, obojí v Curychu a z obojího získal doktorát. Jeho velkým zajmem byla česká reforma a především Jan Amos Komenský. „Komenského univerzalismus mu byl neobyčejně blízký. Daniel dobře věděl, že Komenský se snažil o jednotu vědeckého poznání a výry. Jako školený fyzik a současně teolog viděl, jak důležitý je holistický přístup i v současnosti“ (J. B. Lášek). Zajímal se i o politiku 20. století, o Masaryka, Beneše, studoval v moskevských archivech.

Jeho dílo je asi jako krásně malovaná rozbitá váza, z níž se nalezlo jen několik střepů. Čemu dát přednost: být vděčný alespoň za ty nalezené, anebo truchlit nad těmi ztracenými? V případě Daniela Nevala, mj. nadějného komeniologa: být vděčný za ta setkání, která se uskutečnila, a za texty, které napsal, anebo truchlit nad tím, co se nestalo, a nad texty, které nenapsal? Pokud jde o autora těchto rádků – neznal jsem ho, ale i nepřímé seznámení se s ním v této vzpomínkové knížce mě těšilo, a snad se povede přeložit a vydat ty jeho texty, které znalci znají, ale vydány nebyly.

Pavel Čáp

Branislav Kráľ, Jiří Lučan, Libor Mathauser, Robert Pokorný, Viera Šinková, Miloš Šolc ml., Július Šramo, Jan Titěra, Dušan Uhrin

Kniha Fenomén JAS popisuje a mapuje více než padesátiletou historii výběrového pěveckého sboru mládeže Bratrské jednoty baptistů v Československu (do roku 1992) a následně po rozdělení republiky i samostatně v České republice a zejména ve Slovenské republice.

Publikace je vhodná pro vás, jako unikátní zdroj informací a nástroj na připomenutí si Božího požehnání, které jste mohli zažít účastí ve sboru JAS.

barevná publikace, měkká vazba,
formát B5 (176 x 250 mm), rozměr mezi A5 a A4,
počet stran 248

příspěvky od 12 autorů
popsáno je 5 různých období života JASu

CENA: 250 Kč Knihu můžete objednat na E-shopu na adresu: <https://www.bjb.cz/shop/fenomen-jas>

základní informace o dirigentech
základní informace o nahrávkách
195 fotografií
informace, které se nikde jinde nedočtete

PÁTEK

14:00 Registrace

17:00 Večeře

18:00 Zahájení konference předsedkyně OS BJB ČR a SR
/Vedení: Katka Sližíková

Představné aktivity Mezinárodní vězeňského společenství -
Teen Challenge Praha, křesťanská organizace zaměřená na děti ohrožené
sociálním vyloučením – naplnění jejich volného času.

SOBOTA

9:00 Dopolední program / Vedení: Ludmila Sýkorová /

Pozdrav kazatel / Marek Titěra

Úvod k modlitbám / Lenka Titěrová

Komunikace dnešní doby. Jak uniknout závislosti / Marek Macák

12:00 Oběd

14:00 Odpolední program / Vedení: Vilma Kobliščková
O čem se v církvi nemluví –Manipulace a násilí v rodině.

Jak pomoci obětem domácího násilí / Rachel Bícová

16:00 – 17:30

1. seminář: Pasivní agrese / Rachel Bícová

2. seminář: Komunikace v manželství / Grażyna Kaletová

3. seminář: Cesta odhalení a uzdravení ze skrytého týrání
(formy, dopady řešení) / Jana Jurčová

4. procházka do okolí – místa spojená s naší Jednotou
„I kamení – cihly budou mluvit“ / Slávka Švehlová

17:30 Večeře

19:00 Večerní program / Vedení: Jana Pospíšilová

Hudební skupina z Litoměřic

Večer svědec

NEDĚLE 9:00

Závěrečný program konference / Vedení: Helena Včeláková

Úvod k modlitbám : Jarmila Cihová

Rozbití vztahy v církvi a v rodině

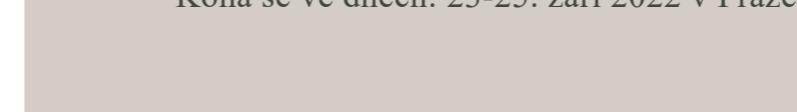
– Beze mne nemůžete učinit nic / Pavel Smilek

Společná písň – sbírka

Závěr konference – zpívané Požehnání s námi zůstává

11:30 Oběd

Konference sester BJB z ČR a SR
23 - 25/9 2022
Praha

Společná konference sester BJB z ČR a SR
se v letošním roce koná
v jiném termínu, než roky předešlé.
Koná se ve dnech: 23-25. září 2022 v Praze.

TÉMA ROČNÍKU 2022: DUCHOVNÉ DISCIPLÍNY

„Telesné cvičenie je málo užitočné,
ale zbožnosť je užitočná na všetko“ (1 Tim 4, 8).

Číslo 11 2022... Podriadenie sa

Číslo 12 2022... Služba

Číslo 1 2023... Úvod do tématu Blahoslavenství

Uzávěrka: 5. 6. 2022

Uzávěrka: 5. 7. 2022

Uzávěrka: 5. 8. 2022

NOEMI

seznamka pro křesťany

Téměř dva tisíce přihlášených křesťanů
(65% z Česka, 35% ze Slovenska),
kteří hledají svého životního partnera.

www.noemka.com info@noemka.com

Tel./SMS: +420 777222877

V JEHO ŠLÉPĚJÍCH

František Zelinka

*Když ztichne hluk příboje
vzdutých vln
a já smím hlavu znavenou
do rukou Tvých svatých klást,
mé srdce zaplavuje
vděčnost a radost za vše,
co jsi mi, můj Bože,
dal, vzal i nedal.*

*Za ramena kříže
Tvého Syna,
jež v náruč svou mne objala,
za vítěznou moc hrobu,
jež silou mou se stala
na cestách všech, po nichž mne
předivně ruka Tvá
znovu a znovu vedla.*

*Neptám se já již nikdy,
můj Bože,
proč přes oheň i přes vodu
tak často Ty vedeš mne,
proč do dna kalich hořký,
přehořký musím já pít –
jen k Tobě pohledím,
úzeji se přivinu*

a tiše se Tě ptám: NAČ?